

ZAFERE KADAR

GENÇ YOLDAŞ

DEVİRİM BİZİZ BİZ DEVRİMİZ

Sayı: 67, Ekim 2012

Fiyatı: 1 TL KDV Dahil

BARIŞ İSTEYEN SAVAŞA HAZIR OLSUN

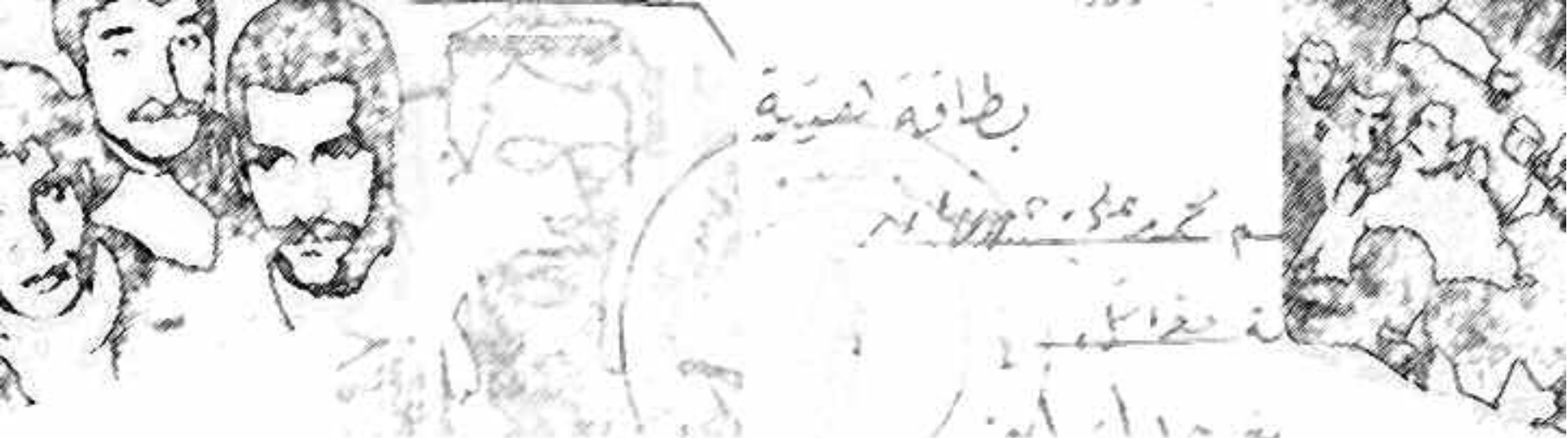

İSTANBUL

ANTAKYA

MERHABA GENÇ YOLDAŞLAR;

Yeni bir sayımızla yine sizlerle birliyoruz. Geçen sayı çağrısını yaptığımız "Gerçekçi Ol İmkansız İste!" Yürüyüşü'nü beş ayrı ilde gerçekleştirdi. Che'yi anmak önemli dostlar. Çünkü Che'yi anmak Alevi halkının asimilasyonuna, onlara karşı gerçekleştirilen linç politikalarına dur demektir. Che'yi anmak Bedaş, Hey Tekstil, THY... işçilerinin yanında olmak demektir. Che'yi anmak zindanlarda devrimci tutsakları sahiplenmektir. Che'yi anmak Kürt halkının özgürlük şiarını haykırmasıdır. Che'yi anmak ezilen halkların umudu olmak demektir. Özellikle emperyalist bir savaşa adım adım ilerlediğimiz şu günlerde Che'yi anmak daha fazla önem arz etmiştir. Çünkü Che bize emperyalizmin yenilebileceğini gösterdi. Che emperyalist bir savaşta devrim ateşini tutuşturmamız gerektiğini gösterdi. Che emperyalistlerin, kapitalistlerin korkulu rüyası, ezilen halkların dostu, sosyalizmin umudu oldu.

Evet dostlar emperyalist bir savaşın içine sürüklenmek isteniyoruz. Faşist devlet savaş çıkarmak için elinden ne geliyorsa yapıyor desek yanlış bir şey söylemiş olmayız. Ellerinden ne geliyorsa yapsalarda devlet hala halk nezdinde destek bulabilmiş değil. Kimse onlar için öldürmek, onlar için ölmek istemiyor. Brecht'in şiirindeki gibi;

Bu gelen savaş ilk değil./Çok savaş oldu bundan önce./Bittiği gün en son savaş /bir yanda yenilenler vardı gene,/bir yanda yenenler vardı./Yenilenlerin yanında/kırılıyordu halk açlıktan./Yenenlerin yanında /halk açlıktan kırılıyordu.

Evet bir savaş burjuvaları açlığa, sefalet ve ölüme sürüklemeyecek. Bir savaşta ilk ölenler biz olacağız, açlık ve sefaleti onlar değil biz çekeceğiz. Peki ne için onlar daha fazla kazansın diye. Biz onların çıkarı için savaşmaktansa ezilen halklar, işçiler, emekçiler... Kısacası kendimiz için savaşma yolunu gösteriyoruz ve diyoruz ki bu savaş ancak ve ancak Halk Devrimi - Halk İktidarı önler!

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...
Hoşçakalın.

MARKSİZM -LENİNİZMİN YOL GÖSTERİCİLİĞİNDE

Umut Güneş |

Gençlerde umutsuzluk ve dışlanmışlık hissi arttıkça, gençler kapitalizmi de dışlayacak ve kapitalizme dair tüm umutlarını yitirecektir. Ama burada karşımıza çıkan sonuç ne yapılması gerektiğidir. İşte gençler bu yüzden Marksizmi Leninizmi öğrenmek zorundadır. Çünkü gençlere yaşam için bir yolu yalnızca Marksizm Leninizm vermektedir. Çünkü gençlere yaşadığı sorunları ve bu sorunların kaynağını tüm çıplaklığı ve dürüstlüğü ile Marksist Leninist örgütlenmeler göstermektedir. Ve yalnızca Marksizm Leninizm bizlere özgürce yaşayacağımız dünyanın yolunu aydınlatmakta, bizlere cesaret vermektedir.

“...biz işçiler sadece Marks'ta ve Lenin'de / yaşam için bir yol görürdük görsek görsek...” Bertolt Brecht'in Niniler şiirinde böyle yazıyor. Bir ananın kendi çocuğuna yakarışlarında, kendileri ve kendisi gibi olanların yaşamın sıkıntılarında ve karmaşıklığından nasıl kurtulacaklarının yolunu gösteriyor. Çünkü dönem ikinci emperyalist savaş dönemidir ve işçiler yoksulluktan kırılırken, kendi çıkarlarına olmayan bir savaşta genç işçiler, kadınlar harap olmaktadır. Yaşam için bir yolu yalnızca Marksizm- Leninizm vermektedir. Marksizm- Leninizm bir bilimdir, işçilerin, emekçilerin, sömürülenlerin, kapitalist toplumda en fazla baskı altında bulunan sömürülen sınıfların kurtuluşunun bilimidir.

20. yy ve içinde bulunduğumuz 21. yy'da hala toplumlar, Marksist- Leninist yol ve yöntemlerin öncülüğünde kendi kurtuluşlarını yaşadılar ve yaşıyorlar. Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti, Doğu Avrupa devrimleri, Küba devrimi, Kore Halk devrimi, Vietnam, Angola ve daha pek çok ülke, kapitalist sömürden ve emperyalizmin savaşlarından, faşizmden ancak Marksist- Leninist ideoloji ve partilerin kurmaylığında zafer kazandı.

Bugünün gençliği de aynı şekilde Marksist Leninist ideolojinin yol göstericiliğinde, mücadelesini ileriye taşıyacak ve sosyalizmin kurulmasında yer alacaktır. Peki, biz bugün neden bu konuyu ele alıyoruz? Gençlik neden Marksizmi- Leninizmi öğrenmelidir?

Bugün gençliğin içinde bulunduğu durumu göz önüne alırsak, cevabı da kendiliğinden ortaya çıkar. Toplumun önemli bir kesimi gençlikten oluşuyor. Üstelik gençlik dinamik ve hareketli bir güçtür. Gelecek demektir. Öyleyse gençliğimiz, yani geleceğimiz ne durumdadır? Gençlik toplumda bir sınıf teşkil etmez. Genel olarak gençliği; işçi, emekçi ve öğrenci gençlik diye ayırmak mümkündür. Gençlik kesiminin her bi-

rinin kendine özgü sorunları olmakla birlikte ortak sorunları da vardır. Zaten bu ortak sorunlar yaşamda tüm bu gençlik kesimlerini yan yana getirir. Şimdi bunların her birini inceleyelim!

Lenin yıllar önce Bolşevik partiye şöyle sesleniyordu; **“gençliğe gidin bay-lar, gençliğe, çünkü savaşımın sonucunu gençlik belirleyecektir, özellikle işçi gençlik!”** Bu sesleniş hala canlılığını koruyor. İşçi gençlik savaşımının sonucunu belirleyecek güçtür. Ama ne yazık ki, bu topraklarda gelişkin bir işçi gençlik örgütlenmesi mevcut değildir. Geçmişte çeşitli deneyimler yaşanmış ve birçok devrimci kadroyu sınıf mücadelesine kazandırmış örgütlenmeler olsa da yeterli değil. İşçi gençlik örgütlenmesinde sosyalist hareket yetersiz bir durumdayken, işçi gençliğin sınıf mücadelesine kazandırılması için nesnel koşullar son derece olgundur.

Bu çelişki çözülmek zorundadır. Çünkü yaşanan son devrim örnekleri de gösteriyor ki, gençlik belirleyici konumdadır. Türkiye'de Genç işçiler ekonomi de büyük yer kaplıyor. İstatistiklerle gençlik 2011 adlı raporda Türkiye'de 15- 24 yaş grubunda 12 milyon 542 bin kişi bulunduğu belirtiliyor. Raporda, 2011'de gençlerde işgücüne katılım oranı yüzde 39,3 olarak belirtilmiş. Ucuz emek olarak görülen gençlik kapitalist sömürde önemli bir yere sahip. Bu rakam resmidir ve her resmi sonuçta olduğu gibi gerçek bir parça gizlenir. Zira birçok yerde çalıştırılan gençlerin, önemli bir kesimi de bu resmi rakamlara dahil edilmemektedir. Sonuçta gençlik ekonomide daha büyük bir yer kaplıyor. Burada artık kapitalizmde sürekli hale gelen işsizliğe ve genç işsizlere de değinmek gerekiyor. Düzeni esas korkutan da bu kesimdir. Raporda yine 15- 24 yaş arasındaki gençlerde işsizlik oranı yüzde 18,4, tarım dışı işsizlik oranı yüzde 22,1 olarak açıklanmış. TÜİK lise ve dengi meslek lisesi mezunu gençler arasındaki

işsizlik oranını yüzde 21,8 olarak saptamış. Bu kategoride erkekler arasındaki işsizlik oranı yüzde 18,6 iken, kadınlarda işsizlik oranı yüzde 27,3 olarak açıklanmış. Yükseköğretim görmüş gençlerde işsizlik oranı ise yüzde 30 olarak yer almış. Yükseköğretim görmüş genç erkeklerde işsizlik oranı yüzde 24 iken, genç kadınlarda işsizlik oranı yüzde 35,6 olduğu belirtilmiş. İşte bu resmi rakamlara bakıldığında dahi gençliğin örgütlenmesi anlamında ne kadar uygun koşullara sahip olduğumuz görülebilir. Bununla birlikte genç kadınların oranı, genç kadınların devrimci mücadele içerisinde giderek daha fazla yer almasını açıklıyor. Genç kadınlar zincirlerini kırıyor, daha fazlasını da kırmalıyız!

Bu gidişat sadece bizde değil, dünyanın pek çok bölgesinde böyle. Yunanistan, İspanya ve daha pek çok ülke... İLO' dan (Uluslararası Çalışma Örgütü) yapılan açıklamaya göre ise, genç işsizlerdeki artış önümüzdeki 4 yıl boyunca devam edecek ve korkutucu boyutlara ulaşacak. Örneğin Afrika'da kayıp bir kuşaktan bahsediliyor. Kayıp bir kuşak geleceğimizin kaybedilmesi demektir. Ve geleceğimizin kaybedilmesi resmi rakamlarla her yıl açıklanıyor...

Gençliğin diğer bir kesimi olan öğrenci gençlik ise işçi gençliğe göre daha örgütlü ve sosyalizm mücadelesinde çok daha aktiftir. Geçen yıllarda liselilerin sokaklara dökülmesi ile birlikte bu alanda çok genç yaştaki öğrenciler dahi sosyalizm mücadelesine kapitalizm karşıtı mücadeleye dahil olmaktadır. Kapitalizm öğrenci gençliğe hiçbir şey vermemektedir. Yukarıda genç işsizlere dair verilen rakamlarda lise ve üniversite gençliğinden gençliğin işsizlik gibi bir sorunla karşı karşıya olduğunu ve yarınlarının koca bir hiçlik olduğunu görüyoruz. Kaldı ki bu rakamların çıplak gerçeği yansıtmadığını belirtelim. Zira eğitimde yaşanan sorunlar sadece bunlar değil ve her şey rakamların donukluğunda ifade edildiği gibi de değil. Örneğin sınav baskısından intihar eden öğrenciler...

Ya da kamu alanında ve diğer alanlarda çalışan genç emekçilerin yaşadığı sorunlar... Hizmet sektöründe de genç emekçilerin yoğunluğu vardır ve çok yansımaya da giderek sokakları zapt edecek güçlerden olacaktırlar.

Umutsuzluk, Öfke ve İsyen

Buraya kadar açıklamaya çalıştığımız şey; gençliğin kapitalizmde her gün daha fazla sorunlar yumağı ile karşı karşıya olduğu ve kapitalizmin buna bir çözüm bulamadığıdır. Bizler gerçeklerin, düzenin resmi kurumlarının ifade ettiği çok daha ötesinde olduğunu biliyoruz. Ama tüm engellemelerine rağmen kendilerinin de itiraf ettikleri bir şey var; gençlerde yaşanan sorunların sonuçları... Afrika gibi Avrupa'da da kayıp kuşak olabileceği uyarısında bulunan İLO' ya göre, gençler arasında umutsuzluk yaygınlaşıyor, iş bulamadıkça başarısızlık ve dışlanmışlık hissi artıyor. Bu nedenle yaklaşık altı milyon gencin iş aramayı bırakacak noktaya geldiği, birçok gencin kendi eğitiminin ve kapasitesinin altında, çoğunlukla vasıfsız işlerde çalışmak sorunda kaldığı da raporda yer alıyor. Okurun dikkatini gençlerde artış gösteren umutsuzluk, dışlanmışlık gibi hislere vermek istiyoruz. Bu his Tunus'ta kıvılcımı yakan histi. Lenin umutsuzlukla birlikte yükselen devrimci mücadelenin bağına yıllar önce ortaya koymuştu.

Gençlerde umutsuzluk ve dışlanmışlık hissi arttıkça, gençler kapitalizmi de dışlayacak ve kapitalizme dair tüm umutlarını yitirecektir. Ama burada karşımıza çıkan sonuç ne yapılması

gerektiğidir. İşte gençler bu yüzden Marksizmi Leninizmi öğrenmek zorundadır. Çünkü gençlere yaşam için bir yolu yalnızca Marksizm Leninizm vermektedir. Çünkü gençlere yaşadığı sorunları ve bu sorunların kaynağını tüm çıplaklığı ve dürüstlüğü ile Marksist Leninist örgütlenmeler göstermektedir. Ve yalnızca Marksizm Leninizm bizlere özgürce yaşayacağımız dünyanın yolunu aydınlatmakta, bizlere cesaret vermektedir.

Düzene karşı umutsuzluk ve öfkeyle birlikte isyan dalgaları da her yere yayılıyor, burada isyanların zaferle sonuçlanması için gençlerin sıkı bir örgütlenmeye ve Marksist Leninist eğitime ihtiyaçları vardır. Bu öyle bir bilimdir ki, yaşamın tüm temel sorunlarını çözecek anahtarı vermektedir. Bu çağrı sadece tüm gençlere değildir, özellikle sosyalizm mücadelesi içerisinde yer alan genç devrimcilerdir. Çünkü Marksizm Leninizmi bilmeden düşmanımızla nasıl savaşacağımızı bilemeyiz. Nasıl ki bir asker silah kullanmayı bilmiyor, sürünmeyi, siper kazmayı bilmiyor ve yenik düşüyorsa; Marksizmi Leninizmi yeterince öğrenmemek de aynı sonuca yol açar. Sosyalizmin zaferi, gençliğin sömürden ve faşizmden kurtulması için Marksizmi- Leninizmi öğrenelim!

GENÇLİĞİN İÇİNE SIZAN SAĞ SAPMALAR

K. ÇİÇEK İÇLİ

Yeryüzü kıtamızda dinamik ve köklü- güçlü değişimler arzulayan bir gençlik kitlesi var. Avrupa'dan Asya'ya, Afrika'dan Ortadoğu ülkelerine dek, 21. yüzyıla tekellerin yakasına eylemlerle yapışmış olan büyük bir gençlik kitlesinin devrimci umutları her yana yaymasıyla girdik.

İşçi, işsiz ve öğrenci gençlik kitlesinin bu coşkulu çıkışı tekellerde büyük bir korku yarattı. Anti-kapitalist hareket sokaklarda gençlik eylemleriyle büyürken bütün reformist hareketleri de şu veya bu biçimde etkiledi. Kimileri ne denli uslanmaz oportünistler, burjuvazinin sadık hizmetkarları olduğunu ispatlarken, kimi komünist partiler içinde ise art arda ayrışmalar gündeme geldi. Ancak hiçbirisi bu hareketi sürükleme yeteneğini gösteremediği gibi bu kabuk ve içerik değiştirme hala tamamlanamadı.

Sokaklarda tekellere yönelmiş, zoru da içeren eylemlerden büyük bir ürküntü duyan kapitalizm bu hareketi hem bölmek hem de içeriğini boşaltmak için büyük bir çaba içine girdi. Burjuvazi, genç işçi, işsiz ve öğrencilerin başını çektiği bu anti-kapitalist hareketi önce anarşizme mal etmeye çalıştı. Öyle ki sanki sokaklarda yalnızca bunlar varmış gibi göstermeye gayret etti. Ancak Avrupa'dan gelen haberler durumun hiç de öyle olmadığını gösteriyordu. O günlerde kitapevlerinde aranan ve yeniden basımı yapılan kitap Marks'ın büyük eseri Kapital'di. Bu bile kendi içinde genç kitlelerin arayışını göstermeye yeterlidir. Burjuvazi bu sosyalist eğilimin önünü almak için büyük bir hızla kolları sıvadı ve ardından on yıllar öncesinden kalma 3. Yol tezlerini yeniden hortlatmaya başladı. Sosyalizm yerine; 'kapitalizm değil ama adaletli paylaşım', sınıf yerine; 'çoğunluk', marksizm-leninizm; yerine 'Nietzsche -Bakunin ya da Anarşizm'i vb. koymak için çabaladı. Bu durumun üzerine o güne kadar kıyıda köşede kalmış bütün troçkistler, anarşistler, sözde

devrimciler ve sözde komünistler atladı. Sovyetler Birliği'nin büyük devrim deneyimiyle ortaya koyduğu proletarya diktatörlüğü başta olmak üzere alttan alta ya da doğrudan Marksizm-Leninizme saldırmaya başladılar.

21.yüzyılın ilk on yılını daha devrimciymiş ki, Avrupa'da iflas eden ülkeler, dev tekeller gündeme geldi. Halk ayaklanmaları biçiminde görülen kitle eylemleri burjuva kulvarlarda dolaşmaktan yosun tutmuş resmi sosyalist partileri bile sokağa çıkmaya zorladı. Ancak cesetleşmiş olanlardan ileri bir hareket, kitlelerin eylemlerini yönlendiren devrimci bir hareket yaratılamazdı. Özel bir örnek de olsa, Yunanistan'da sadece Aralık 2008 Yunanistan ayaklanmasından sonra art arda onlarca yeni örgüt kuruldu. 2008 ayaklanmasından sonra içine girilen sürecin sertleşmesi zoru öne çıkartmıştı ve resmi komünist partisine duyulan bir tepkinin de sonucu olarak Yunanistan'da kurulan örgütlerin büyük kısmı ya anarşist ya da anarşizme yakın örgütler oldu. Bu örgütler devrimci dalganın yükseldiği sıralarda ortaya çıkıp kitle eylemlerinin son bulmasıyla da yok olmaktaydı. Zaten anarşist grupların geçmiş zamandan beri bütün tarihleri tutarsızlıklar ve sürekli dağılmalar biçimindedir. Bu süreci karşılamaya ne anarşist hareketin, ne de resmileşmiş komünist- sosyalist partilerin yetmeyeceği çok açıktı. Burada asıl dikkat çekilmek istenen şey, sınıfsal çelişkilerin her yerde yoğun ve sert yaşanıyor olmasıyla, kitlelerin de sürdürdüğü sınıfsal mücadeleden sertlik kazanmasıdır.

Buraya kadar çok kısa bir özet tablo çıkarmaya çalışmamızın asıl nedeni Türkiye ve K. Kürdistan'daki gençliğin de dünyada yaşanan gelişmelerden etkilenimini irdelemek isteyişimizdir. Burjuvazinin alttan alta verdiği destek ve çabalarla Avrupa'dan ortaya saçılan sağ sapma düşünceler bugün birçok ülke gençliğini düşünsel ve pratik açıdan etkilemektedir.

İşçi, işsiz ve öğrenci gençlik kitlesinin bu coşkulu çıkışı tekellerde büyük bir korku yarattı. Anti-kapitalist hareket sokaklarda gençlik eylemleriyle büyürken bütün reformist hareketleri de şu veya bu biçimde etkiledi. Kimileri ne denli uslanmaz oportünistler, burjuvazinin sadık hizmetkarları olduğunu ispatlarken, kimi resmi komünist partiler içinde ise art arda ayrışmalar gündeme geldi. Ancak hiçbirisi bu hareketi sürükleme yeteneğini gösteremediği gibi bu kabuk ve içerik değiştirme hala tamamlanamadı.

Başta üniversiteli gençlik olmak üzere genel olarak gençlik kitlelerinin içine sızmaya çalışan 'Bakunin- Troçki-Nietzche' karışımı sol düşünce içindeki sapma bir "akım" olduğu gerçeğiyle karşı karşıyayız. Tam da başta belirttiğimiz, Marksizm-Leninizme saldırı biçimindedir bu "akım". Örgütlülüğünden ziyade örgütsüzlüğü, kapitalist iktidarı yenmek için işçi sınıfının iktidarı yerine biçimsiz bir "devlet" anlayışına, kapitalizmi bugün alt etmek yerine belirsiz bir geleceğe ertelemeye, işçi sınıfının yok olduğu gibi temelsiz ve yanlış bir saptamaya uzanan, Sovyetler Birliği'nin en büyük hatasının proletarya diktatörlüğünü kurmak olduğu sonucuna varan, aynı zamanda kitlelerin mücadelesini küçümseyip "bireysel devrim" gibi kavramları öne çıkaran, bir dizi tutarsız, tarihsel ve nesnel bakış açısından yoksun olan düşünceler silsilesi var karışımızda.

Eğer bunlar gençlik içinde tartışılmayan konular olsaydı, yalnızca gülüp geçerdik ama uzun yıllar önce ele alınıp sonuçlandırılmış bu tartışmaları bir kez daha dergi sayfalarında da olsa ele almaya çalışacağız.

Burjuvaziye karşı savaşta önemli bir güç olan gençliğin sınıfsal mücadele de tutarlı ve doğru bir düşünceyle donanması, Marksist-Leninist bir bakış kazanması burjuvazinin kesin olarak yenilmesini getirecektir.

Öncelikle şunun anlaşılması gerekiyor, kapitalizmi yok etmek, tarih sahnesinden kaldırmak ancak sınıflar savaşının proletarya ve ezilenler lehine sonuçlanmasıyla mümkündür. Toplumun sınıflı karakterine son verecek yegane sınıf proletaryadır. Kapitalizmi kapitalizm yapan en önemli şeylerden birisi emeğini satarak yaşayan işçiler ordusudur. Yani, artı değer sömürsü işçi sınıfının emeğinin sömürülmesiyle gerçekleştirilmektedir. Kapitalist zenginliğin asıl kaynağı hala buradan gelmektedir. Banka kasalarında sürekli biriken sermayenin yaratıcısı ne borsa oyunları, ne hisse ve tahvil kağıtlarıdır. Artı-değer olmadan bu kağıtların hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur.

Marks'ın "insanlar tüketmekten nasıl vazgeçemezlerse üretmekten de vazgeçemezler" sözü kapitalist sistem için de şöyle ifade edilebilir: Kapitalist, sermaye sınıfı var olduğu sürece ezilen, sö-

mürülen, üreten işçi sınıfı da olacaktır. İşsizlerin oranının yüksek olması ya da makineleşmenin üretimde giderek yetkin-hakim duruma gelmesi işçi sınıfının niteliğini değiştirmez. İşsizliğin devasa boyutlara gelmesi sermaye sınıfının yıkıcılığının en büyük göstergelerinden biridir. İşsizlik bu denli büyükken üretim oranları hala yüksek ise bu, çalışan işçilerin daha fazla sömürsünü ispatlar, onun niteliğinin değişimini ya da yok olduğunu değil. Ama bu "akım"ın çevreleri bugün kapitalizmin sınıfı yok ettiğini, bu nedenle de sınıfın artık belirleyici olmadığını, bunun yerine ezilen çoğunluk olduğunu iddia etmektedir. Oysaki kapitalist sistem günümüzde her lise ve üniversite öğrencisini dahi kalifiye olsun ya da olmasın işçileştirme eğilimindedir. Bedava ya da ucuz işçi gözüyle bakmakta, kullanmaya çalışmaktadır.

Üretimdeki makineleşme ise, işçilerin sömürsünü yoğunlaştıran ama aynı zamanda kapitalizmi de vuran önemli bir gelişmedir. Bugün birçok sektörde onlarca işçinin yapacağı işi makineler yapabilirken, işçiler makinenin bir parçası haline gelmekte. Hatta şunu söyleyebiliriz ki, bizatihi kapitalizm erişilen teknolojik gelişimin üretime yansımalarını gerici bir sınıf olarak engellemekte. Çünkü ölü emek olan makinelerden artı-değeri gerçekleştiremeyeceğini bütün akademisyenlerden daha iyi bilmektedir. Ve bugün emperyalist kapitalist sistem bütün toplumun büyük bir refah içinde yaşama ve insanca çalışma koşullarının önündeki en büyük engeldir. Öte yandan kapitalizm içine girdiği derin bunalım nedeniyle gelişkin üretim araçlarını üretimde kullanmak kendisine daha pahalıya geldiğinden alabildiğine kol emeğine yönelmiş durumda. Makineleşme bu aklevvel beyefendileri değil, Marksistleri haklı çıkarır. Marks on yıllar önce kapitalist üretimi tahlil ederken işçilerin nasıl da makinelerin birer parçaları haline geldiğini ortaya koymuştur. Günümüzde kapitalizm bir yandan ucuz emek gücünü tıpkı sermayenin ilkel birikim sürecinde vahşi biçimde kullanırken diğer yandan artan ve giderek daha da gelişen makineleşmeyle de emek sömürsünü katlamaktadır.

İşçi sınıfının varlığının, belirleyiciliğinin tartışılması, onun yerine "çoğun-

luk" gibi belirsiz bir kitlenin getirilmesi demek kapitalistlerin de zamanla ortadan kalkabileceğini, kapitalizmi yıkmak için de bir devrime gerek olmadığını söylemek demektir. Peki, o halde bu mücadelede nereye varacak? "Çoğunluk" kapitalizm yerine neyi koyacak? Sosyalizmi proletarya diktatörlüğünden ayırırsak ondan geriye ne kalacak? Tüm bunlara bu çevrelerin elbette bir sözü var ama hepsi birbiriyle çelişen, tutarsız sözlerdir. Hepsini burada bu yazıda işlemek mümkün değil. Ancak genel olarak ele alıp tartışabiliriz.

İşçi sınıfını ve onun tarihsel devrimci misyonunu el çabukluğuyla hiçleştiren bu aklevvellerin sözlerinin neden tam da kitlelerin devrimci ayaklanmalarının her yerde görüldüğü bugün ortaya çıktığını iyi düşünmek gerekiyor. Çünkü değişim diye ortaya koydukları şeyler uzun yıllardır kapitalizmin içinde gelişmektedir: Sürekli büyüyen işsizler yığını ve teknolojik ilerlemenin üretimde yaygınlık kazanması kapitalizmin kendi doğasında vardır. O halde geriye bir tek şey kalıyor. Onların, on yıllar önce dönük Kautsky'nin öncelleri ve ardıllarının yapmaya çalıştığı işçi sınıfı ve ezilen halklar arasında burjuvaziyle işbirliğine dayanan oportünizmi güçlendirmek, yaymak istemeleri. Bugün bunu ortaya atmak çürümüş emperyalist-kapitalist sistemi yıkmaya hedefinden kitleleri uzaklaştırmaya çalışmaktır.

Bu çevrelerin böylesi tartışmalarına basit akademik tartışmalar gözüyle bakamayız. Çünkü bunun devamı sınıf savaşımının reddine kadar gitmektedir. Öyle ya madem ortada "çoğunluk" var, bu savaşa da "çoğunluk- azınlık" savaşı demek gerekir! İktidarı da belirsiz bir "çoğunluk" alacağına göre... Yoksa almayacak mı? Aman şimdi iktidar olmayı başına bela mı etsin, doğrudan komünizmi kurup devleti ortadan kaldırırsın! Okura bunları böyle okumak komik gelebilir. Ama işte durumları da zaten komedir. Yazımızın ilerleyen bölümlerinde devlet- sosyalizm olarak neyi ortaya koyduklarını daha uzun biçimde tartışacağız. Şimdilik duruma ilişkin genel bir tablo çıkarmakla kalmam.

DEVAMI GELECEK...

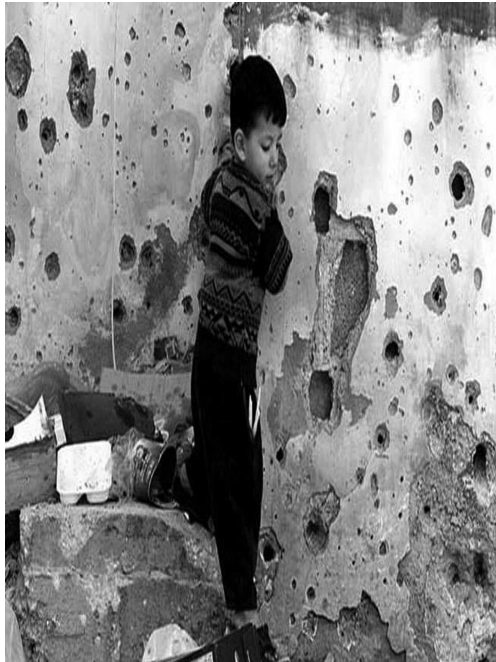
EZİLEN HALKLARIN UMUDU HALK DEVRİMİ- HALK İKTİDARI!

CEM BORAN |

**“Sürekli ve demokratik barış isteyen herkes,
hükümetler ile burjuvaziye karşı bir iç savaştan yana olmak zorundadır.” V.İ.LENİN**

“Bu görev ancak şu slogan ile doğru olarak ifade edilir: Emperyalist savaşı iç savaş durumuna çeviriniz; ve savaş sırasındaki bütün tutarlı sınıf savaşımaları, ciddi bir biçimde yürütülen bütün ‘yığın hareketleri’, eninde sonunda bu amaca yönelmelidir. Güçlü devrimci bir hareketin, büyük devletler arasındaki birinci mi, yoksa ikinci mi emperyalist savaş sırasında olacağını; savaştan önce mi, savaştan sonra mı patlak vereceğini şimdiden söyleyemeyiz, ama ne olursa olsun bizim görevimiz bu yönde sistemli olarak, yılmadan çalışmaktır.”

Her geçen gün Suriye ile yaşanacak olası bir savaşa, emperyalist bir savaşa bir adım daha yaklaşıyoruz. Karşılıklı top atışları, tezkerenin meclisten çıkması, sınırda mevzilerin kazılması vs.. Böyle bir savaşa ne kadar yakın olduğumuzu bizlere gösteriyor. Faşist devlet Suriye ile bir savaşa girmek için elinden ne geliyorsa yapıyor. En son Moskova’dan Şam’a giden bir yolcu uçağını F-16’ların zoruyla Ankara’ya indirdi. Buna gerekçe olarak da silah bulunduğu dair istihbaratın geldiğini gösterdi. Sonuç yine fiyasko... Uçaktan beklenen roketler, füzeler, ağır silahlar yerine telsizlerin çıkması TC’yi içinden çıkılmaz bir duruma daha soktu. Devlet savaş propagandasını tabi ki burjuva medya üzerinden de yapıyor. Ana haber bültenlerini takip edebilenler bunu daha net kavrayabilecektir. Örneğin Suriye uçağını indirme meselesinde Mehmet Ali Birand saçmalığı aslında ağzından kaçarsa da bizim her ne olursa olsun Başbakanın, bakanların dediklerine kayıtsız şartsız inanmamız gerektiğini yineleyip durdu.

Peki halk bu haydutlara, yüzleri kızarmadan yalan söyleyenlere ne kadar inanıyor. Açıkçası hiç ama hiç inanmıyor. Buna ne AKP’nin, ne MHP’nin, ne de CHP’nin tabanı inanıyor. Konuşmalarınız, sohbetleriniz sırasında savaştan yana tavır alan kaç kişi ile karşılaştınız? Kaç kişi Suriye’ye girmenin gerekliliğini savunabiliyor? İnanın çoğu AKP ve MHP milletvekili bile böyle bir savaşın tutulur yanının olmadığını farkında. Zaten savaş için can atanların istedikleri gibi adım atamaması bu nedendir. Çünkü istedikleri kitle tabanını bulabilmiş değiller. Salt bu da değil TC destek olarak gördüğü ABD, NATO gibi emperyalistlerin arkasında durmaması yüzünden de rahat hareket edememektedir.

Kitlelerin emperyalist savaş karşıtlığı aleni bir şekilde gözükmemekte ve insanlar kimlerin savaş çıkırtkanlığı yaptığını, kimlerin onları emperyalist bir savaşa sürüklediğini çok açık bir şekilde görmekteler. Ancak kitlelerin kendiliğinden hareketi devrimcilerin doğru politikalara, hedeflere yönlendirmesi sayesinde zafer ile taçlanabilir. Şimdi politikalarımızın hayata geçme aciliyeti kendini daha fazla dayatmaktadır. Şimdi savaşa dair söylediklerimiz, eylemlerimiz, çalışmalarımız kat be kat önemlidir. İnsanların savaşa karşı oldukları açıktır. Bunu meclisten tezkerelere çıkar çıkmaz Taksim’de toplanan binlerce kişide görmek mümkün. Bunu Akçakale’ye bomba düşer düşmez halkın kaymakamlığa yürümesiyle de gördük. Akçakale’de insanlar niye Suriye’ye saldırmayı değil de kaymakama yürümeyi, ona saldırmayı seçtiler? Çünkü bu olayın TC’nin emperyalist savaşı azgınca bir şekilde istemesi ve körüklemesi sonucunda yaşadığının bilincindeydiler. Doğal olarak hedef doğrudan faşist devlet

kurumları oldu.

Evet, insanlar emperyalist bir savaşa karşı!

Evet, kimse emperyalistler için ne ölmek ne de öldürmek istiyor!

Peki kitlelerin kendiliğinden gerçekleştirmiş oldukları savaş karşıtlığı yeterli midir? Irak savaşını sokaklara dökülen ve "Savaşa Hayır" diyen milyonlarca insan durdurabildi mi? Irak'ta 1 milyon insanın ölmesi engellenebildi mi? Binlerce insanın kaybolmasının, işkence görmesinin önüne geçilebilirdi mi?

Kitlelerin kendiliğinden geliştirmiş oldukları emperyalist savaş karşıtlığı değerlidir. Ancak devrimciler bununla yetinemez, yetinmemeli.

"Bu duyguların bilinçli bir duruma gelmesi, derinleşmesi ve biçimlenmesinde yığınlara yardım etmek bizim görevimizdir." diyordu Lenin ve devam ediyordu: **"Bu görev ancak şu slogan ile doğru olarak ifade edilir: Emperyalist savaşı iç savaş durumuna çeviriniz; ve savaş sırasındaki bütün tutarlı sınıf savaşımını, ciddi bir biçimde yürütülen bütün 'yığın hareketleri', eninde sonunda bu amaca yönelmelidir. Güçlü devrimci bir hareketin, büyük devletler arasındaki birinci mi, yoksa ikinci mi emperyalist savaş sırasında olacağını; savaştan önce mi, savaştan sonra mı patlak vereceğini şimdiden söyleyemeyiz, ama ne olursa olsun bizim görevimiz bu yönde sistemli olarak, yılmadan çalışmaktır."**

Biz sosyalistler salt emperyalist savaşa karşıtlığı ile yetinmeyiz. İşçiler, emekçiler, emekçi kadınlar, gençler... Evet bizler savaşın karşısındayız. Ancak her türlü savaşın değil. Emperyalist bir savaşa tabi ki karşı olacağımız bir şeydir. Ancak işçiler, emekçiler, emekçi kadınlar, gençler... Kendi özgürlükleri için emperyalistlere- kapitalistlere verdikleri savaşın destekleyicileri, savaşçılarıdır. Çünkü böylesi bir savaşa ezilen halkların umudu, halkların kardeşliğinin gerçek ifadesi, işçilerin-emekçilerin tek kurtuluş yoludur. Emekçi kadınların cinsel-ulusal-sınıfsal sömürüden kurtulma umudu bu savaştadır. Gençlerin özgürlük şiarı, öğrencilerin parasız-bilimsel-anadilde eğitim istemi ancak ve ancak böylesi bir savaşa, burjuvalarına karşı verdikleri uzlaşmaz bir savaşa ile gerçekleştirilebilir.

Bizlerin hedef tahtasında ne Suriye'li işçi-emekçiler, ne Suriye'li kadınlar ve gençler vardır. Bizlerin hedefinde emperyalist- kapitalistler, faşistler, ezilen halkların düşmanı haydutlar var. Sizlerin sonu bizim özgür günlerimiz yakındır. Bizler biliyoruz ki emperyalist bir savaşa ancak Halk Devrimi-Halk İktidarı önler. Ezilen halkların kurtuluşu ancak bu şekilde gerçekleşebilir.

Şimdi her yerde bunu öne çıkarma zamanıdır. İnsanlarla iletişime geçtiğimiz her yerde, eylemlerde, sokaklarda, çalışmalarımızda emperyalist savaşa iç savaşa çevir şiarını yükseltme zamanıdır. Daha fazla çocuğun katledilmesini istemiyorsak, emperyalist haydutlar uğruna ölmek ve öldürmek istemiyorsak Halk İktidarı için savaşa zamanıdır.

BU SAVAŞ YOKSULLAR İÇİN DEĞİL!

Bu ülke bir savaşa giriyor, artık bu an meselesi. Bu savaş birilerinin iştahını kabartıyor. Nedenini belki de bilmediğimiz bu savaşa başlayınca artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Kimimiz havan toplarıyla parça parça edileceğiz, çocuklarımız kurşunların altında delik deşik edilecek, işkencelerden geçirilecek kimilerimiz, tecavüze uğrayacak, katledileceğiz. Açlık ve hastalıklarla boğuşacağız. Asker üniforması giydirecek, cepheye gönderileceğiz. Ölecek, öldüreceğiz. Tüm bunlardan bize kalacak olansa bombalarla yerle bir edilmiş kentler, alt üst olmuş yaşamlar. Ama ne için? Kim için? Ta dünyanın ötelere tanklar, silahlar gidiyor; sınır ötelere savaşmaya biz gençleri yolluyorlar. Ama bizim ne sorunumuz var ki bir Afganla, bir Mısırlıyla, bir Tunuslu ya da bir Suriyeli ile? Eğer yoksa o cepheye gönderilen neden biziz? Topun ağzına sürülen neden biz oluyoruz?

Bu savaş yoksullar için değil, ezilenler için değil; bu savaş ezenler için, egemenler için, tahtları sallantıda olanlar için. Onların yaptığı kar kazanmak için kan dökmek. Kendi menfaatleri uğruna milyonların canını, yaşamını, geleceğini hiçe saymak; umutlarını yok etmek.

Hayır! Bu savaş bizler için değil. Bu savaşta taraf olmak zorunda değilsiniz. Sizler insansınız, makine değil! Kendinizi bu vahşiliğe teslim etmeyin.

Savaşacaksınız eğer, esaret altına alınmak için değil, özgürlüğünüz için savaşın. Savaşacaksınız eğer onların vatani için değil, ulusal sınırların olmadığı bir dünyada yaşamak için savaşın. İnsanlığı çürüten bu düzenin köleliğini sürdürmek için değil, dünyanın özgürleşmesi için; hırstan, nefretten, açgözlülüğünden arındırılmış insancıl bir dünyada yaşayabilmek için savaşın!

Geleceğimizi kurtarmak bizim elimizde!

GEB'li Bir İşçi

Antep Yargısının Sosyalistlere Tahammülü Yok

Gelişen devrimci durumun korkusu ve Kürt halkının özgürlük mücadelesi, devletin kendisine karşı tehdit gördüğü her şeye saldırmasına neden oluyor. 6 Mayıs'ta yapılacak olan Deniz Gezmiş anmasını yasaklayan, yayınevimizin çıkardığı afiş ve bildirilere toplatma kararı çıkaran Antep 1. Sulh Ceza Mahkemesi, bu defa da yayınevimizden çıkan kadın broşürüne ve Z.K.Genç Yoldaş, Y.E.Mücadele Birliği dergilerinin son sayılarına toplatma kararı çıkardı.

17 Ekim günü aldığı karar doğrultusunda Şubat 2012'de yayınlanan Emekçi Kadın Broşürü ve dergilerimiz için 19 Ekim günü yayınevimize yapılan tebligatta, "Gaziantep İl Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü ekiplerince yapılan çalışma sırasında, Türkiye Komünist Emek Partisi/ Leninist (TKEP/L) adlı terör örgütünün fikir ve görüşleri doğrultusunda yayın yaptığı değerlendirilen Emekçi Kadınlar Broşürü 2012 isimli broşür, Zafere Kadar Genç Yoldaş Sayı:66, Eylül 2012 isimli dergi ile Yeni Evrede Mücadele Birliği Dergisi Sayı:220, 26 Eylül-10 Ekim 2012 isimli dergilerin ele geçirildiği ve ele geçirilen dergi ve broşürlerin yapılan incelemesinde; terör örgütünün propagandasını içeren suç unsuru niteliğinde ibarelerin tespit edildiği ve 3713 sayılı yasa kapsamında konusunun suç unsuru niteliği taşıması nedeni ile; 5187 sayılı yasa 25/2 maddesinde yer alan 3713 sayılı Terörle Mücadele Kanununun 7. maddesinin 2. ve 5. fıkralarında öngörülen suçlarla ilgili olarak, basılmış eserlerin tamamına hakim kararıyla el konulabilir hükmü dikkate alındığında isimli derginin tamamının toplatılması ile el konulmasına karar verildi" denildi.

Yayınevimiz bünyesinde yasa olarak aylık ve 15 günlük olarak yayınlanan ve dağıtımı yapılan Z.K.Genç Yoldaş ve Y.E.Mücadele Birliği dergilerini "olağanüstü çalışmalar yapıla-

rak ele geçirilmiş" olan yasa dışı yayınlarmış gibi lanse edildi. Emekçi Kadınların ezilmişliğini, sömürsünü toplumlar tarihi ile açıklayan ve kurtuluş yolu olarak örgütlenmelerini, mücadele etmelerini söyleyen, 9 ay önce 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü çalışmalarında yayınevimizden özel sayı olarak çıkan Emekçi Kadınlar Broşürü de bu saldırıdan payını aldı. Aylardır ülke çapında ve Avrupa'da dağıtımı yapılan kadın broşürü, 9 ay sonra "sakıncalı olduğu ve terör örgütünün fikirlerini taşıdığı" gerekçesi ile toplatıldı.

Faşizmin hiçbir saldırısı, bugüne kadar devrimcileri, sosyalistleri yıldıramadı, yıldıramayacak. Emperyalist-kapitalist devletler, dünya çapında korkulu günler-geceler geçirmeye devam edecekler.

**BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!
SOSYALİST BASIN SUSTURULAMAZ!**

PKK ve PJAK tutsaklarının başlatmış oldukları açlık grevleri devam ediyor. Her geçen gün açlık grevine katılanların sayısı artmakta. Tüm cezaevlerine yayılan açlık grevlerinde 12 Eylül'den bu yana süresiz- dönüşümsüz açlık grevini sürdürenlerin durumu ise kritik eşikte. 50'li günlerine yaklaşılan süresiz- dönüşümsüz açlık grevine 12 Eylül'de başlayanlarda burun kanaması, sese duyarlılık rahatsızlıkları... vb. başladı.

Tutuklu ve Hükümlü Aileleri Dernekleri Federasyonu (TUAD FED) Başkanı Zübeyde Teker yaptığı açıklamada: "Açlık grevinin temelini 15-20 yıldır cezaevinde bulunan hükümlüler oluşturuyor. Bu nedenle bunların yaşları 35-40'ın üstünde. Sayı bugün 615'e çıktı ve her gün artıyor. Birçok cezaevlerinde grevdeki eylemcilere şeker, limon, tuz ve B1 vitamini verilmiyor. Bazı mahkumlar da B1 vitaminini kendile-

ri almıyor. Eylemin başladığı ilk yedi cezaevindeki 63 kişinin durumu her geçen gün gittikçe ağırlaşıyor. Kanamalar başladı, genel semptomlar ağır bir şekilde görülüyor. Kritik aşamaya gelenler var, eylemler fiilen ölüm orucuna dönüşüyor. Adalet Bakanlığı, Türk Tabipleri Birliği'nin uzman bir heyetle, bütün cezaevlerindeki eylemcileri muayene etmek için başvurusuna olumsuz yanıt verdi. Bakanlık 'bilinçlerini kaybetmişler müdahale edeceğim' diyor, hiç bir talebi kabul etmiyor. Açlık grevine başladıklarında ilk 10 gün B1, şeker ve tuz verilmedi. Şu anda 58 cezaevinde grev var, PKK ve KCK tutuklularının olduğu ülke genelindeki 76 cezaevine yayılacaktır yakında. Bu sayı ay sonu binlere ulaşır." dedi.

Sizleri cezaevlerindeki bu sürecin takipçisi olmaya, zindanlarda ki tutsakların yalnız olmadığını göstermeye çağırıyoruz.

SENDİKALAR ve GENÇLİK

DORUK ARAS |

Gençliğin militan yanının kokuşmuş sendikal bürokraside çürüyüp gitmemesi için sendika tabanlarında yer alan gençleri mücadeleye çekmeli ve onların devrimci enerjisini sadece sendikal mücadeleyle sınırlı olmaması gerektiğini anlatmalıyız. Biz gençler, kuracağımız komitelerle sendikaları sınıfın sendikaları haline getirebilir ve sınıfın uzlaşmazlığının güvencesi haline gelebiliriz. Genciz ve tüm militanlığımızla devrimci enerjimizle gençliği yanımıza çekebiliriz. Kuracağımız, kurmamız gereken komitelerle sendikalardan bağımsız çalışmalıyız. Sınıf mücadelesinin asıl alanının sendika koridorları değil sokaklar olduğunu unutmamalıyız.

Devrimin kendini dayattığı, kapitalizmin tüm çatlaklarından gelecek güzel günlerin bize göz kırptığı şu günlerde, biz genç emekçilerin bulunduğumuz her alanda daha çok politik teşhir ve daha çok örgütlenme yapması gerekiyor. Halkın örgütlendiği, bir araya geldiği her alanla; sendikalarla, odalarla, inanç ve yöre dernekleriyle ilişkiler geliştirmek ve halk kitleleriyle sağlam bağlar kurmamız gerekiyor. Buralarda, başta gençlik ve kadınlar olmak üzere tüm ezilenleri “Bütün İktidar EmegİN Olacak”, “Uluslara Kendi Kaderini Tayin Hakkı”, “Zindanlar Yıkılın Tutsaklara Özgürlük” talepleri etrafında emek emek örmemiz, gerçek kurtuluşun ancak politik iktidarı fethederek, emegİN iktidarını kurduğumuzda gerçekleşeceğini anlatmamız gerekiyor. Bunu başarmanın yol ve yöntemlerini bulmak ve geliştirmek zorundayız.

Bu çalışmalarını yapabileceğimiz önemli alanlardan biri de hiç şüphesiz sendikalardır. Sendikalarla genç emekçilerin ilişkisine göz atarken sendikalara hakim mevcut uzlaşmacı reformist anlayışın tutumlarına değinmektense ‘biz neler yapabiliriz’ sorusuna cevap aramaya çalışacağız.

Sendikalar sınıf ve kitle örgütleridir. Ama bu örgütlerin son dönemlerde ne hale geldiğini ve süreci karşılamakta ne kadar yetersiz olduğunu hepimiz görüyoruz. Birbirinin karşıtı ve birbiriyle savaşan iki sınıfı uzlaştırmaya çalışmakla meşgul, mevcut sendikalist anlayış süreci karşılayamaz. İçinde yaşadığımız süreci karşılayacak olan yegane araç; bugünün ayaklanma yarının

ise iktidar organları haline gelecek olan komite ve konseylerdir.

Sendikaları işçilerin, emekçilerin militan mücadele araçlarından biri haline getirmek için biz gençlerin sendikalarda yer alması ve sendikaları “sınıf ve kitle” sendikası haline getirecek ideolojik ve politik kavgayı vermesi gerekir. Sendikaların asıl söz ve karar mercisinin taban olduğu ve yönetim kurullarının tabandan gelen kararların yürütücüsü olacağı “yürütme kurulları” olmasının gerekliliği sendikalarda örgütlü bütün emekçilere anlatılmalıdır. Asıl kazanımların sokakta verilecek militan mücadeleyle olacağını propagandasını yapmalıyız. Sendikalarda örgütlü ya da örgütsüz emekçi gençliği mücadelede birer özne haline getirmek için komite ve konsey örgütlülüğünü temel almalı ve propagandasını her alanda yapmalıyız. Zira sendikalar yasal kurumlar olduğundan devlet onu yasaklayabilir ya da kapatabilir, bu ise mücadelenin geçici de olsa sekteye uğramasına yol açar. Ama komite ve konsey örgütlenmesinde yasal sınırlamalar, tüzüksel sınırlamalar yoktur. Her şey komitelerde bulunanların kararlarıyla hayata geçer ve burjuvzinin denetleyemeyeceği, engel olamayacağı mücadele birlikleri oluşturulmuş olur. Sendikalarda da bu örgütlenme araçlarıyla sarı sendikacılık denen uzlaşmacı anlayışa karşı kararlı bir mücadele yürütülebilir. Tabiri caizse emekçilerin kendi kendilerini yönetmesini sağlayacak araçlardır komite ve konseyler.

Ayrıca sendikaları ivmelendirmek için genç emekçileri bir arada tutabile-

cek “gençlik komisyonları” kurmalı, eğer varsa komisyonlar, bu komisyonları birer politik teşhir mecralarına çevirmemiz gerekir.

Gençliğin militan yanının kokuşmuş sendikal bürokraside çürüyüp gitmemesi için sendika tabanlarında yer alan gençleri mücadeleye çekmeli ve onların devrimci enerjisini sadece sendikal mücadeleyle sınırlı olmaması gerektiğini anlatmalıyız. Biz gençler, kuracağımız komitelerle sendikaları sınıfın sendikaları haline getirebilir ve sınıfın uzlaşmazlığının güvencesi haline gelebiliriz. Genciz ve tüm militanlığımızla devrimci enerjimizle gençliği yanımıza çekebiliriz. Kuracağımız, kurmamız gereken komitelerle sendikalardan bağımsız çalışmalıyız. Sınıf mücadelesinin asıl alanının sendika koridorları değil sokaklar olduğunu unutmamalıyız. Var olan sendikalarda proletaryanın bağımsız sınıf tavrını e-gemen kılmak için, sendikalı emekçi gençler büyük bir inat ve ısrarla reformizmi teşhir etmeli, yapay gündemlere müdahale etmeli, emekçilerin bağımsız gündemini saptamalı ve devrimci politikaları geliştirmeli, eğitim çalışmalarını örmeli, tabanın tepkilerini örgütlemeli, toplumsal olaylarda pratik kararlar alarak fiili eylemler düzenlemelidir. Kısacası proletaryanın bağımsız sınıf tavrını her yerde ortaya koymalıyız. Ancak bu yöntemlerle sendikaları devrim mücadelesinin birer silahı haline getirebiliriz.

ANKARA

GENÇLİK BULUŞMASI

Saat 12:00'de başlayan panelde ilk önce açılış konuşmasını yapacak olan Liseli DÖB'lü yoldaşımız söz aldı. Sözlerine başlamadan önce, katılımcıları ölümsüzleşen bütün devrim savaşçıları için saygı duruşuna çağırdı. Saygı duruşundan sonra, konuşmasında gençliğe yönelik sürekli yeni politikalar ortaya atıldığından, paralı, gerici, faşist karakterli eğitim gibi öğrencilerin birçok sorunu olduğundan; ancak bunların sebeplerini anlayabilmek için faşizmi, emperyalist savaşı ve ulusal sorunu anlamak gerektiğini, bu yüzden panel konuları olarak bunların seçildiğini anlattı. Panelin konularına ve işleyişine dair bilgi verdikten sonra, sözü panelistlere bıraktı.

Devrimci Öğrenci Birliği, geçen yıl Şubat ayında merkezi olarak gerçekleştirdiği "Gençlik Buluşması – Gençlik Ne Yapmalı" panellerini çalışma yürüttüğü illere yayarak, buralarda güncel konuları tartışmaya devam ediyor.

13 Ekim günü Ankara'da yapılan panel de bunun bir ayağı oldu. Elektrik Mühendisleri Odası Genel Merkezi Toplantı Salonu'nda yapılan panelde, faşizm, emperyalist savaş ve ulusal sorun tartışıldı.

Saat 12:00'de başlayan panelde ilk önce açılış konuşmasını yapacak olan Liseli DÖB'lü yoldaşımız söz aldı. Sözlerine başlamadan önce, katılımcıları ölümsüzleşen bütün devrim savaşçıları için saygı duruşuna çağırdı. Saygı duruşundan sonra, konuşmasında gençliğe yönelik sürekli yeni politikalar ortaya atıldığından, paralı, gerici, faşist karakterli eğitim gibi öğrencilerin birçok sorunu olduğundan; ancak bunların sebeplerini anlayabilmek için faşizmi, emperyalist savaşı ve ulusal sorunu anlamak gerektiğini, bu yüzden panel konuları olarak bunların seçildiğini anlattı. Panelin konularına ve işleyişine dair bilgi verdikten sonra, sözü panelistlere bıraktı.

İlk olarak sözü alan DÖB'lü öğrencinin konusu, "Türkiye'de Faşizmin Gelişimi ve Gençliğe Etkileri" idi. Konuşmasına Komintern'in faşizm tanımıyla başlayarak, faşizmin "tekelci sermayenin en gerici, en şoven, emperyalist unsurlarının açık terörist dik-

tatörlüğü" olduğunu ve bir devlet biçimi olduğunu vurguladı. İtalya'da ve Almanya'da yaşanan faşizm örneklerine değinerek, faşimin niteliklerini ve uygulamalarını örneklerle açıkladı. Daha sonra Türkiye'de faşizmin nasıl geliştiğini anlattı; bunun askeri darbeler yoluyla olduğunu, 12 Mart 1971'de devletin faşistleşmeye başladığını, 12 Eylül 1980'de ise devletin bütün kurumlarıyla tamamen faşizmin egemen olduğunu açıkladı. Bu yüzden faşizme karşı mücadelenin sadece sivil faşistlerle mücadele olarak algılanmaması, tekelere ve onların iktidarına karşı mücadele etmek olarak ele alınması gerektiğini anlattı. Faşizmden kurtulmak isteniyorsa, tekellerin ekonomik temellerini ve politik iktidarını yıkmak gerektiğini açıkladı. En son olarak da, son dönemde kullanılan "AKP Faşizmi" tanımlamasının tamamen bir bilinç bulanıklığının ve faşizmin ne olduğunu bilmemenin bir sonucu olarak ortaya çıktığını, bu kavramı kullananların, faşizmi sadece AKP'ye bağlayarak, aslında burjuvazinin bir kanadına yedeklendiğini, devleti akladığını açıkladı. Sunum, katılımcıların soruları ve söylemek istedikleri ile devam etti. Verilen aradan sonra, son derece güncel olan emperyalist savaş konusuna geçtik.

"Savaşı Nasıl Durdurabiliriz" konu başlığı altında ele alınan emperyalist savaşa dair hazırladığı sunumunu yapan DÖB'lü öğrenci, öncelikle kısaca son günlerde yaşananları hatırlattı.

Bunlar ne demek diye sorarak, bu soruya devletin umudu savaş desek yanlış olmaz dedi. Daha sonra savaşın emperyalizmle olan ilişkisine değinerek günümüz için asıl meselenin Türkiye'nin Türkiye ve K. Kürdistan'da yükselen devrimi durdurmak isteği olduğunu belirtti. Haklı haksız savaş ayrımı yapmanın savaş karşısında alınacak tutumu belirlemek açısından önemli olduğunu söyledikten sonra bugünkü savaşın emperyalist nitelikte bir savaş olduğunu söyledi. Bir savaş karşısında kitleleri devrimci iktidar hedefli eylemlere yöneltmeyen yalnızca savaşa hayır demenin yanlış bir tutum olduğunu ve savaşı önlemeyeceği ve ortadan kaldıramayacağını belirtti. Aynı zamanda Esad yanlısı tutum almanın da sosyalistlerin savunmaması gereken bir tutum olduğunu söyledi. Çünkü Suriye'de iktidarda olan sınıfın burjuvazi olduğunu ve Esad'ın da burjuvazinin temsilcisi olduğunu belirtti. Bir savaşı önlemenin ve durdurmanın en iyi yolunun emperyalist savaşı iç savaşa çevirmek olduğunu söyledi ve kitlelerin devrimci iktidar hedefli eylemlere yönelmesi gerektiğini belirtti. Bir savaş durumunda yapılacak belli başlı şeylerin şöyle sıralanabileceğini söyledi: Kesinlikle emperyalist savaş karşısında tutum almak, iç barış anlayışından vazgeçmek çünkü bu ciddi anlamda sınıf savaşımını kabul etmek demektir, özgürlüklerin kısıtlandığı her yerde alternatifler yaratmak, kendi hükümetinin, devleti-

nin yenilgisini istemek ve bunun için mücadele etmek, askere gidenlere cep- helerde kardeşleşmenin önemini propa- ganda etmek ve burjuvazinin savaş yanlısı yalan söylemelerini teşhir etmek. Son olarak da savaşları ortadan kaldır- manın koşulunun sınıfları ortadan kal- dırmak olduğunu söyledi. Bir iç barış ve dünya barışının sınıflar kalktığı za- man mümkün olacağını söyledi.

Bir sonraki sunum “Kürt Ulusal Sorununa Bakış” başlığı altında yapıldı. Sunumu yapan DÖB’lü öğrenci sunu- ma başlarken dinleyicilerden kendileri- ni bir Kürt çocuğunun yerine koymalarını ve o şartlar altında büyü- yen bir çocuğun özgür bir geleceği na- sıl düşleyebileceğini sorgulamalarını istedi. Daha sonra ülkesi işgal ve ilhak edilmiş bir çocuğun böyle düşler kura- mayacağını ve bunun nedeni olarak il- hakın açıklaması yapıldı. Sömürünün en ağır biçimi olarak ilhaka değinilir- ken özellikle bunun basit bir sınır ge- nişletilmesi olmadığı, daha fazla toprağın daha fazla pazar alanı, daha fazla ucuz iş gücü ve daha fazla yer al- tı zenginliği olduğu vurgulandı. İlhakı sömürgeci ayıran en belirgin özelli- ğin de bir halkın yok sayılması, dilinin ve kültürünün yasaklanması, toprakla- rının ezen ulus tarafından kendi toprak- larına katılması olduğuna değinildi. Devamında bu nedenlerden ötürü Ku- zey Kürdistan koşullarında ulusal soru- nun salt ulusal mücadele ile çözülemeyeceği söylendi. Bunun en ö- nemli belirtisinin işçi ve emekçilerin ar- asında Kürt halkından çok sayıda insanın olması söylendi. Sorunun çö- züm kısmına geldiği zaman bunun tek çözümünün Kürt ulusuna kendi ka- derini tayin hakkının tanınması olduğuna vurgu yapıldı. Bu hakkın kendine sosyalist diyen, kendini Kürt halkının yanında gören ve mücadelesine destek veren herkesin şartsız koşulsuz kabul e- dilmesi gerektiğinin altı çizildi. Faşist devletle müzakereler, katliamlar için ö- zür dilenmesini istemek, anadilde eği- tim için kampanyalar düzenlemek ya da özerklik ya da federasyon gibi faşizmin egemenliğini kaldırmayacak öneriler getirmek hiçbir şekilde sorunu gerçek anlamda çözmeyecektir. Çünkü Ulusla- rın Kendi Kaderini Tayin Hakkı, ezilen

ulusun kendi devletini kurması demek- tir, diğer önerilerin hiç biri UKKTH il- kesinin kendisi ya da gerçekleştirilmesi olamaz denildi. Ulusal sorunun çözü- mü için onun çıkış noktasının, yani fa- şist devlet yapısının yıkılması ve bunun için Türkiye tarafından tüm işçi ve e- mekçilerle birlikte mücadele edilmesi gerektiği ama asıl bizlere düşenin Kürt halkının yanında olduğumuzu pratikte göstermek olduğunu dile getirilmesi i- le sunum bitirildi.

En son olarak ise, DÖB’lü bir öğ- renci “Sonuç Yerine” başlığı altında su- numunu gerçekleştirdi. Sunumunda öğrencilerin yaşadıkları sorunlara de ği- nerek başladı, bu paneli gerçekleştirme sebeplerinin öğrencilere ve gençlere yönelik ortaya sürekli yeni politikalar atılırken, öğrencilerin bu konularda ko- nuşmalarını sağlamak olduğunu, ancak bunları anlayabilmek için faşizmi, sa- vaşı ve ulusal sorunu anlamının, bunlar üzerine tartışmanın ve konuşmanın zo- runlu olduğunu söyledi. Burada kapita- lizmin durumuna değinirken, kapitalistlerin artık yönetemediğini, e- mekçilerin ve gençlerin de eskisi gibi yönetilmek istemediğini bütün dünya- da yaşanan deneyimlerin bizlere göster- diğini söylerken, bunun adının devrimci durum olduğunu belirtti. Dev- rimci durumun olduğu bir yerde, artık örgütlenme tiplerinin de, hedeflerinde devrimci olması gerektiğini, okullarda dernek- topluluk gibi örgütlenmelerin süreci karşılamayacağını, kendi kararı- nı kendi alan, hızlı ve kendini sadece devrimin yasalarıyla sınırlayan komite- ler ve konseyler kurulması gerektiğini,

hedeflerin de sadece okul içi olmaması gerektiğini, emekçilerin ve gençlerin bütün sorunlarını sahiplenmeleri, des- tek olmalarının zorunluluğunu, okul içi sorunların ancak diğer emekçiler ve gençlerle birlikte devrim için mücadele ederek çözülebileceğini belirtti. Bu- nun dışında, savaş hazırlığının direk olarak öğrencileri ilgilendirdiğini, sa- vaş başladığında öğrencilerin zorla as- ker yapılacağını, bu yüzden savaşın durdurulması mücadelesinin öğrenciler için önemini vurguladı. Okullarda ulu- sal kimlikleri ve inançları yüzünden e- zilen öğrenciler olduğunu belirterek, özellikle Alevi ve Kürt öğrencilerin so- runlarının çözümü için birlikte müca- dele etmek gerektiğinin öneminden bahsetti. Öğrencilerin kendilerini sade- ce öğrenci olarak değil, toplumsal dev- rimin bir parçası olarak görmeleri gerektiğini, bu yüzden diğer emekçilerle bağlar kurmalarının zorunluluğunu vurgularken, en önemlisinin de öğrenci gençlikle, işçi ve emekçi gençliğin bir- likte hareket edebilmesinin koşullarını ve örgütlenmesini sağlamak gerektiğini vurguladı. Öğrencilerin gerçek özgür- lüğünün ancak devrimle sağlanabilece- ğini, bu yüzden her sorunun çözümünün devrim mücadelesi ile bağ- lanmasını tekrar vurgulayarak sunumu- nu bitirdi. Bu sunum da yapılan tartışmalarla devam etti. Böylece “An- kara Gençlik Buluşması – Gençlik Ne Yapmalı” paneli sona erdi.

Ankara/ Devrimci Öğrenci Birliği

“Barış İsteyen Sav

Ekim ayına TBMM’de çıkartılan tezkere ile girdik ve savaşa doğru bir adım daha attık. Aynı zamanda tezkere kararından sonra sokakları dolduran emperyalist savaş karşıtı eylemcilerin güçlü karşı koyuşu ile... Sonrasında ise savaş yaşamın her alanına her zamankinden daha fazla yer almaya başladı. Üniversitelerde öğrenciler, eylemdeki işçiler, Kürt halkı bu konuya daha fazla yer vermeye ve savaşın önüne nasıl geçeriz tartışması sokaktaki en apolitik insanının dahi kafa yormaya başladığı bir konu oldu. Türkiye zaten Suriye politikası ile yeterince dünyada küçük düşmüşken, ardından Suriye’nin Rusya’dan havalanan uçakları Ankara ve Erzurum’da “silah var” gerekçesiyle indirmesi onu daha da zor duruma soktu. Kriz daha da büyüdü ve bu konuda atılan her adım hükümet partisi AKP’ye ve devlete toplumda daha fazla tepki duyulmasına yol açıyor. Emekçi yığınlar ve özellikle gençlik bir savaşa ve savaşla birlikte gelecek olan felaketlere karşı daha politik, daha öfkeli ve daha kararlı olarak harekete geçiyor...

AKP hükümeti belki de hiç olmadığı kadar sıkıştı. Çünkü zindanlardan da açlık grevi dalgası yayılmaya başladı. Yaklaşık 10.000 civarında tutsak açlık grevine giriyor. Kürt halkı bu hamleden sonra olduğu yerde duramaz ve bunun herkes farkında. Gelişmeler büyük bir dikkatle izleniyor ve herkes Rubikon’un ne zaman geçileceğini bekliyor! O saate kadar kılıçlar bileniyor, saflar düzene sokuluyor ve savaşın tüm psikolojik, fiziksel hazırlığı son noktaya yaklaşıyor.

Bu şartlar altında gençlik nasıl bir politik hat izleyecek? Mücadelesine nasıl yön verecek? Dikkatleri nerede yoğunlaştıracak? Güçlerini nerede toplayacak? Rubikon geçildiğinde savaş sancağında ne yazacak? Şimdi önüne devrim hedefini koymuş olan gençliğin sorması gereken sorular bunlardır. Ve bu sorulara devrimci cevaplar verilmek zorundadır!

“Barış İsteyen Savaşa HazırOlsun!”

Roma imparatoru Sezar’ın savaş ve barış diyalektiğini çok iyi anlattığı bu sözü bugün pek çok sol- sosyalist hareket tarafından kavranabilmiş değil! Hemen her konu da pasifist ve uzlaşmacı olan ortalama sol, halkların yaşamında dönüm noktası olabilecek savaş gibi temel konularda neredeyse burjuvaziye hizmette sınır tanımayacak durumdadır. Bu misyonları ile de gençliğe ve emekçi halklara köleliği sunmaktadırlar. Tezkere çıktığında ortalama solun en çok söylediği şey “Savaşa Hayır” ve “İçeride Dışarıda Savaşa Hayır” sloganları idi.

İşçi emekçi gençliğimiz ortalama sol tarafından savunulan bu politikalara karşı her yerde devrimci politikayı, Leninist emperyalist savaş karşıtı politikayı savunmalıdır. Ortalama solun bilinç bulanıklığı yaratma çabalarına karşı her yerde mücadele etmelidir. İlk Leninist savaş karşıtı politikayı açıklayalım ve sonrasında ortalama sola bakalım.

Lenin ve proletaryaya ihanetinden önce 2. Enternasyonal, emperyalist bir savaş karşısında alacakları tutumu şöyle belirtiyorlardı. Gericici bir savaşta proletarya kendi hükümetinin yenilgisini istemek zorundadır, bu bir aksiyomdur. Çünkü bu savaşın yürütücüsü olan politika burjuvaziye aittir ve proletaryanın politikası böylesi bir savaşta burjuvaziye karşı savaştır. Proletarya böylesi bir savaşta devrim ve iktidar için yararlanacaksa, başka halklarla kardeşçe birlik kuracaksa, savaşın yarattığı yoksulluk, sefalet ve her türlü insanlık dışı olaylara karşı bir tavır sergileyecekse burjuvazinin karşısında olmalıdır. Bu da emperyalist bir savaşta işçi sınıfının kendi iktidarını kurması için, “Emperyalist Savaşı İç Savaşa Çevir” politikasını savunması ile olur.

Lenin işçi sınıfının etkili bir savaş karşıtlığı yapmasını savunur ama proletaryanın her türlü savaşın karşısında olmasını değil. Lenin emperyalist savaşın

Emperyalist bir savaşın kesin olarak karşısında olunmalıdır! Her yerde emperyalist savaş karşıtı komiteler oluşturulmalı ve bunun bizim savaşımız olmadığı anlatılmalıdır. Üniversite kampüsleri, kantinleri birer kürsüdür ve oradan sesimiz yankılanmalıdır. Atölyeler, sokaklar birer kürsüdür. Savaş konusunda söylenecek sözleri sokakta dinlemeyecek insan yok, ajitasyon ve propagandamızı her yere yayalım!

“Savaşa Hazır Olsun!”

Ama şunu herkese ilan edelim! Biz bu emperyalist savaşın karşısındayız ve engel olmak için de elimizden gelen tüm güçle mücadele edeceğiz! Ama savaş başlar ise silahlarımızı Suriye halkına değil, sizlere, siz burjuvalara ve onun devletine çevireceğiz! Emekçilerin savaşı ve sömürsüz iktidarı için mücadele edeceğiz. Bize Lenin’in gösterdiği yolun dışında yol gösterenleri burjuvazinin hizmetçisi olarak ilan edeceğiz!

karşısında olmak gerektiğini söyler ve emperyalist savaş karşıtı politikayı da, proletaryanın devrim için mücadelesi ile birlikte ele alır. Fakat ortalama sol pasifist ve uzlaşmacı bir tutum takınarak, bu politikanın sadece “Savaşa hayır” kısmını ele alırlar. Hem Leninizmi çarpıtırlar hem de kendi küçük burjuva kafa yapılarını ortaya koyarlar.

“İçeride Dışarıda Savaşa Hayır” sloganı ortalama solun tam olarak ne düşündüğünü ortaya koyuyor. İçeride süren savaş sınıf savaşıdır. Sınıf savaşına hayır demek, kapitalizmin ağır sömürsünün ve her türlü insanlık dışı sonuçlarının devamını istemek demektir. Çünkü yoksulluğa, açlığa, işsizliğe, yozlaşmaya, akademik ya da demokratik sorunların tam anlamıyla ve kalıcı olarak çözülmesi kapitalizmin ve onun faşist devletinin yıkılması ile mümkündür. Bu sınıf savaşımını sonuna kadar götürmek anlamına gelir ki, bu sloganın anlamsızlığı daha doğrusu proletaryaya ve gençliğe şu biçimde seslenmekten başka bir anlama gelmez; “kapitalizmde savaşlar vardır, ama hep kötü yöneticiler sayesinde. Bu kötü yöneticiler olmasa ne güzel olurdu. En iyisi onun kötü yanlarını törpüleyelim, bakın o zaman kapitalizm nasıl bir sistem! Kapitalizme karşı savaş mı!? Nerde kaldı o zaman sizin savaş karşıtlığınız? Hayır, kapitalizme karşı savaşmak olmaz, onunla anlaşabiliriz. Burjuvaziyle anlaşabiliriz! Sonuçta insanlar konuşa konuşa anlaşır değil mi?” İşte size bir reformistin bilinçaltında yatanlar!

Bizler böyle bir yolu izlemeyeceğiz. Bizler Dünya halklarının öncüsü Lenin’in bizlere söylediği gibi burjuvaziyle uzlaşmaz bir savaş içerisindeyiz ve bu savaşı zaferle sonuçlandıracağız. O-

nunla uzlaşamayız çünkü aramızda milyonlarca emekçinin kanı var!

Gençler Görev Başına, Burjuvaziye Yenmek İçin!

Reformizm kendi yolunda biz kendi yolumuzda yürüelim! Somut gelişmeler gösteriyor ki burjuvazi içeride yükselen devrim mücadelesini boğmak için bir savaş istiyor. Ama bu savaşa tek başına girmeye cesaret edemiyor. Emperyalist efendilerinin arkadan pohpohlamaları ve itelemeleri de ona yeterince güven vermiyor. Fakat bir savaşa öyle ya da böyle adım adım ilerliyoruz ve biz bu gidişata karşı bir şeyler yapmalıyız. Tüm işçi ve emekçi, öğrenci gençliğe sesleniyoruz!

Emperyalist bir savaşın kesin olarak karşısında olunmalıdır! Her yerde emperyalist savaş karşıtı komiteler oluşturulmalı ve bunun bizim savaşımız olmadığı anlatılmalıdır. Üniversite kampüsleri, kantinleri birer kürsüdür ve oradan sesimiz yankılanmalıdır. Atölyeler, sokaklar birer kürsüdür. Savaş konusunda söylenecek sözleri sokakta

dinlemeyecek insan yok, ajitasyon ve propagandamızı her yere yayalım!

Ama şunu herkese ilan edelim! Biz bu emperyalist savaşın karşısındayız ve engel olmak için de elimizden gelen tüm güçle mücadele edeceğiz! Ama savaş başlar ise silahlarımızı Suriye halkına değil, sizlere, siz burjuvalara ve onun devletine çevireceğiz! Emekçilerin savaşı ve sömürsüz iktidarı için mücadele edeceğiz. Bize Lenin’in gösterdiği yolun dışında yol gösterenleri burjuvazinin hizmetçisi olarak ilan edeceğiz!

Şimdi üniversitelerde, liselerde, atölyelerde, fabrikalarda ya da gençliğin bulunduğu her alanda işte bu politikaları savunmalıyız! Bu politikaların ajitasyonunu, propagandasını ve örgütlenmesini yapmalıyız. Emperyalist bir savaşı bir devrimin önleyebileceğini bilmeli, ona göre hareket etmeliyiz.

Şimdi gençliğin tüm gündemi emperyalist savaşla bağlantılı olarak ele alınmalıdır. Çünkü böylesi bir savaş burjuvazinin iktidarını kurtarmasa da, proletaryanın iktidarını hazırlayabilir!

GERÇEKÇİ OL

İSTANBUL

“İşçi ve öğrenci gençlik olarak Che’yi anıyoruz! Onun ‘Gerçekçi Ol İmkansız İste’ çağrısını hayata geçiriyoruz! Bugün Emperyalist savaflara ve faşizme karşı Che’nin yolunda gitme vaktidir” diyen işçi ve öğrenci gençlik, Che Guevara’yı ölümsüzleşmesinin 45. yılında eylemlerle andı.

Yürüyüş boyunca Che Guevara’nın devrimci ve enternasyonalist kimliği üzerine, Küba devrimi üzerine konuşmalar yapan gençler, şimdi Che gibi olmak gerektiği, Che gibi savaşmak gerektiğini anlattılar. “Che ve idealleri ezilen ve sömürülen halkların mücadelesinde yaşıyor! Che ve hayatını adadığı kavga emperyalizme karşı ayağa kalkmış olan Arap halklarıyla yaşıyor! Che ve fikirleri dünyanın her yerinde sokakta, fabrikada, okulda emeğin kurtuluşu için mücadele edenlerce yaşıyor! Che ve Che’nin emperyalist sisteme olan nefreti bugün kapımızdaki bir emperyalist savaşa, ‘Emperyalist Savaşı Halk Devrimi Önler’ diyen Denizlerin yoldaşlarıyla yaşıyor!” dediler.

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)-Genç Emekçiler Birliği(GEB) yaptıkları basın açıklamasında “Comandante Che 45 yıldır aramızda yok! Ama düşmanları 45 yıldır rahat yüzü göremiyor! Çünkü her ayaklanmada, sokak çatışmalarında Che’nin resimlerini görüyorlar ve korkuyorlar! Çünkü Che’nin mücadelesi 45 yıldır devam ediyor ve bugün tüm dünya üzerinde devrime yürüyen halklar, emperyalizme ve sömürülmüşlüğe karşı ayaklananlar Che’nin ‘Daha Fazla Vietnam’ çağrısını hayata geçiriyorlar! İşte bizler bugün burada ‘Gerçekçi Ol, İmkansız İste’ diyerek onun çağrısını yerine getireceğimizi söylüyoruz!

Açıklamalarını “Bizler Che’nin ve Denizin yolunda yürüyenler; bu topraklarda ezilen ulusların kendi geleceğini belirleme hakkını tanıyarak ve bunun için mücadele ederek bu çağrıyı yerine getireceğiz! Kürt halkının yanındayız ve onun isyanlarını, devrimlerini selamlıyoruz! Selam olsun halk devrimini gerçekleştiren Kürt halkına! Çünkü Che olsaydı Güney Batı Kürdistan’da halk devrimini gerçekleştiren Kürt halkının cesur inisiyatifinden övgüyle söz eder ve ihtiyacımız olan budur derdi. Bu cesaret!” diye bitiren gençler son olarak “Bu topraklarda da sosyalizmin insanı özgürleştirilmesi için, sosyalizmin kıvılcık bayrağı dalgalansın diye ‘Ya Devrim, Ya Ölüm’ diyerek mücadeleyi sürdüreceğiz!” dediler.

İMİKASIZI İSTE!

ANTEP

Gün nihayet 9 Ekim. Hepimizde heyecan... Her şeyi gözden geçiriyoruz bir kez daha; evet her şey tamam. Che'nin gençliği olarak sokaklara çıkmaya, "Che'den Denize, bayrakları ellerimizde" demek için HAZIRIZ!

Ve "Gerçekçi Ol İmkansız İste" yürüyüşü başlıyor. Okulu kırıp sokaklara akan bir çok genç var alanda. Açıklamadan sonra biri şöyle diyor: "Her genç bunu yapmalı!" Yürüyüş boyunca sloganlar kesilmiyor. "Deniz İsyan Devrim, Gerçekçi Olun İmkansız İsteyin, Dünya Emegün Olacak, Emperyalist Savaşı Halk Devrimi Önlere, Yaşasın Devrim, Yaşasın Sosyalizm" Zindanları selamlamayı da unutmuyor Che Gençliği. "Bugün Che'nin yolundan gidenleri devlet zindanlara atıyor. Biz de Che'nin yolundayız ve Che'nin yolundan giden zindandaki yoldaşlarımızı buradan selamlıyoruz, hep birlikte yoldaşlar; Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük".

Açıklama okunuyor; Kürt halkının mücadelesi ve Batı Kürdistan'daki halk iktidarı selamlanıyor. Gençliğin emperyalist savaşa karşı halk iktidarı için mücadele etmesi gerektiği vurgulanıyor, Che'nin emperyalizme karşı yürüttüğü enternasyonalist mücadeleyi örnek almamız ve "Zafere Kadar Devrim" şiarıyla, kararlı ve cesurca mücadeleyi yükseltmemiz gerektiği söyleniyor. Açıklama boyunca Che gençliğinin sloganları eksik olmuyor.

Açıklama bittiğinde Çav Bella yeniden söyleniyor, kızıl bir coşku sarıyor Yeşilsu Parkı'nı, Che gençliğini; aynı kızıl coşku, karanlık bir korku salıyor Che'yi katlederek mücadeleyi bitireceği yanılığın varislerine. Sıkılı yumruklarımız, yüreklerimizdeki devrim ateşi ve bilincimizdeki sosyalizm kararlılığı, zafer sözümüz oluyor Che Yoldaş nezdinde, ölümsüzleşen tüm devrim savaşçılarına! Zafer sözümüz korku salıyor düşmanın bedenine, yüreğine, bilincine.

CHE'DEN DENİZ'E SU

ANTAKYA

ANTAKYA'DA YASAKALAMALARA RAĞMEN CHE EYLEMİ GERÇEKLEŞTİRDİ

6 Ekim günü saat 18.00'de Saray Caddesi girişinde "Gerçekçi Ol İmkansız İste", "Emperyalist Savaş Devrim Öner" yazılı DÖB ve GEB imzalı pankartlarımızı açtık. Megafon ile bir yandan ajitasyon ve Suriye gündemi ile ilgili konuşmalar yaptık, basın açıklamasına çağrıda bulunduk. Daha sonra Çav Bella Marşı hep birlikte söylendi.

Bu sırada evlerinden Che posterleri alarak gelen dostlar kortejde yerlerini almaya başladılar. Bir süre daha ajitasyon yapıldıktan sonra yürüyüşe geçileceği duyurusunun yapılmasıyla birlikte çevik kuvvet kortejin etrafını sardı. TMSH amirleri gelerek daha önce Antakya Valiliği'nin aldığı karar doğrultusunda yürüyüş yapılamayacağına dair uyarıda bulundu ve yürüyüşe izin vermeyeceklerini söyledi. Bu engellemeyle karşılaşılacağı bilindiği için basın açıklamasının gerçekleştirileceği Ulus Meydanı'na aynı pankart ile başka bir grup DÖB'li ve GEB'li çıktı.

İki grubun yan yana gelmesi coşkuyla, sloganlarla gerçekleşti. Eylem boyunca "Emperyalist Savaş Devrim Öner", "Che Yaşıyor Savaşıyor", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür" gibi sloganlar atıldı. Önce gitar eşliğinde şiirler okundu, marşlar söylendi. Bunun ardından basın açıklamasına geçildi ve açıklamada "...Kapımızda savaş davulları çalıyor! Bu emperyalist bir savaştır! Bizler bu savaşa karşıyız! Bizler Suriye halkına ve çocuklarına silah çekmeyeceğiz! Bizler bir avuç haydut uğruna ölmeyecek, öldürmeyeceğiz! Çünkü bu savaşa destek vermek demek emperyalizme hizmet etmek demektir. Oysa emperyalizm halkları köleleştirir. Emperyalizm insanı hayvanlaştırır! Emperyalizm bugün Suriye'de, dün Irak'ta, Afganistan'da, Vietnam'da olduğu gibi kadınların, çocukların acımasızca öldürülmesi demektir! Emperyalizm insanlığın özgürlüğe dair son düşlerini, hayallerini ve isteğini yok etmek

Ve buradan bir kez daha haykırıyoruz: Emperyalist ve kapitalist haydutlar duysun bu sözümüzü; sizlerin savaşlarında yer almayacağız! Bizler sizlere karşı ve sizlerin yenilgisi için, sizi tarihin çöplüğüne atmak için mücadele edeceğiz, çünkü Che olsaydı böyle yapardı! Bizler halkların özgürce yaşayabileceği, savaşız ve sömürsüz yaşayabileceği sosyalizm için mücadele edeceğiz! Bugün insanlığa sosyalist dünyanın örneklerini gösteren halklara selam olsun! Selam olsun Küba halkına, selam olsun sosyalist Kore'ye, Vietnam'a ve selam olsun sosyalizm yolunda yürüyen ezilen ve sömürülen halklara! ...Ve son olarak Che'yi öldürmekle mutlu olacağını sanan, ölümü ile kendini avutanlar duysun bizi; Che burada, bizlerle bayrak tutuyor, slogan atıyor. Deniz burada bizlerle yumruğunu sıkıyor, devrim diye haykırıyor!" dedik.

ÜRÜYOR BU KAVGA!

İZMİR

Devrim bayrağı Leninist gençliğin ellerinde büyümeye devam ediyor. Dünya halklarının komünist önderi Che'nin katledilişinin 45. yılı. Bizler onu anmak ve selamlamak için bir basın açıklaması ve yürüyüş gerçekleştirdik. Eylemimiz Konak YKM önünde toplanarak başladı.

“Che yoldaş sen devrim bayrağını biz genç komünistlere devrettiğin günden bugüne tam 45 yıl geçti. Fakat devrim bayrağı daha yukarıya yükselmeye devam ediyor. Avrupa’da, Kuzey Amerika’da halkların düşmanı emperyalistlerin kalbinde bile işçiler, emekçiler, siyahiler, Latinler, baskı altında tutulan ve yok sayılan halklar sosyalizm uğruna mücadeleye devam ediyor. Dünya halkları seni en yukarıya, hak ettiğin yere taşımaya; uğruna mücadele ettiğin ezilen ulusların özgürlüğü, işçi sınıfının iktidarı hedefini zaferle taçlandırmaya adım adım ilerliyorlar.

Bizler, senin bizlere gösterdiğin yoldan mücadele eden gençler; sana ve devrim için ölümsüzleşen tüm yoldaşlarımıza söz veriyoruz. Devrimi yapacak ve halklarımızın özgür ve mutlu dünyasını sosyalizmi kuracağız. Bizlere gösterdiğin onurlu yoldan tıpkı haykırdığın gibi yaşayacağız. Gerçekçi olup imkansızı isteyeceğiz! Bunu başaracak güçteyiz ve başaracağız!” diyerek sonlandırdık.

ANKARA

9 Ekim salı günü Devrimci Öğrenci Birliği uzun süredir çalışmasını yaptığı “Gerçekçi Ol İmkansızı İste” yürüyüşünü Ankara’da gerçekleştirdi.

Yürüyüş saati geldiğinde DÖB’lü öğrenciler toplanarak şiir ve sloganlarla yürüyüşü başlattı. Basın açıklamasının yapılacağı Sakarya Caddesi’ne doğru yürürken “Gerçekçi Olun İmkansızı İsteyin”, “Emperyalist Savaşı Halk Devrimi Önler”, “Gençlik Gelecek Gelecek Sosyalizm”, “Comandante Che Ölümsüzdür”, “Bir İki Bir İki Üç Daha Fazla Vietnam Ernesto’ya Bin Selam” gibi sloganlar attılar.

Sakarya Caddesi’ne gelindiğinde DÖB’lü öğrenciler başta Comandante Che olmak üzere ölümsüzleşen bütün devrim savaşçıları adına saygı duruşu gerçekleştirdiler. Okunan basın açıklamasında emperyalizme karşı sömürülen halkların savaşını örgütleyen büyük komutan Che Guevara’nın gençliğe örnek olduğunu ve insanlığın en soylu mücadelesi olan sosyalizm mücadelesini gerçekleştirdiği vurgulandı. En son olarak ise “Comandante Che Emrindeyiz” dendi ve Söz Veriyoruz marşını hep beraber söyleyerek eylem sona erdirildi.

HASTA LA VICT

CHE için söylenenler...

*Yüzünde hep bir gülümseme, ölümler bile gülümsemiş, inadına gülümsemiş...
Siz beni öldürdünüz ama benim gittiğim yoldan gelenler bunun hesabını soracak der gibi gülümsemiş...

* “Bir çiçeği katledebilirsiniz ama baharı asla...”

* “Ben Ernesto’yum sadece Ernesto, siz de sadece bir şey olarak var olursunuz. Che olmayı kendim istedim, sizde inanırsanız olursunuz, inanırsanız.”

*ERNESTO CHE GUEVERA;
DOKTOR, BABA, AŞIK, KOMÜNİST, YAZAR, KOMUTAN,
İNANMIŞ BİR YÜREK, TANRILARLA SAVAŞMAYI SEVEN
MİTOLOJİK KİŞİLİK...SELAM OLSUN BİNBAŞI ERNESTO
CHE GUEVERA'YA!

*Ölüm belki ayrılığı ama seni bize unutturacak kadar ayrılıkçı değildir. Sen ERNESTO : Varlığınla binleri, ölümünle milyonları var eden adam, tüm emperyalist güçlerin hayal bile edemeyecekleri kadar büyük bir komutan, büyük bir liderdin. Belki ölüm ayırdı bizi ama unutma seni yaşatan milyonlar, senin hayat felsefen ve ilkelerinle yaşamaktadır. Büyük lider ERNESTO CHE GUEVARA!

*ÖZGÜRLÜK SAVAŞÇILARINA, BİN SELAM...

*BİZ İŞÇİ SINIFININ ASKERLERİYİZ
BURJUVAZİNİN DEĞİL !!!

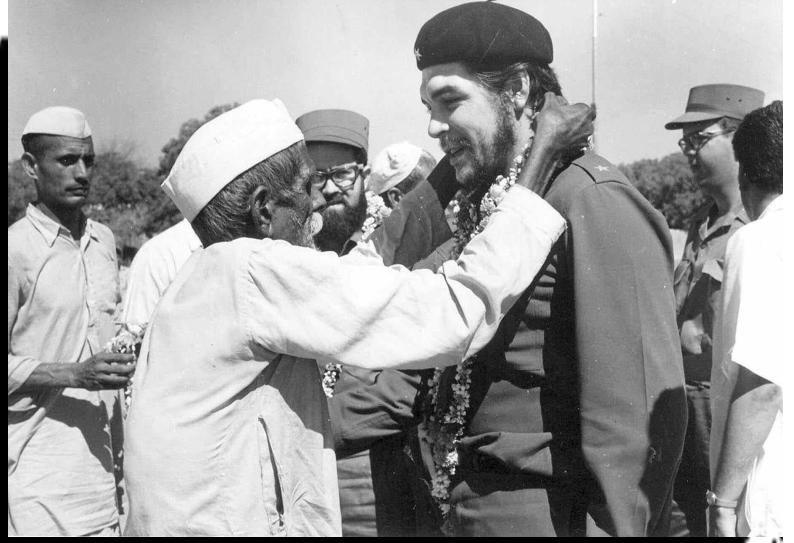
ORJA SIEMPRE!

CHE için söylenenler...

*Sömürüye başkaldırışın simgesi
Ezilen halkların haykırışı,
Güneşi, dostu, yoldaşı
Gülen yüzü...

*Sosyalizm ve Che sonsuza kadar var olacak.

*Bu konuda çalışmalarımızdan dolayı sizi kutluyorum ve başarılar diliyorum, biliyorum ki en güzel şekilde organize olup birilerine biz varız ve buradayız, bizim hiç kimseyi unutturmaya-çağımızı bilesiniz. Yurt dışında olduğum için belki gelemeyebilirim ama yüreğim hep sizinle, başarılar dilerim.

*Yoksula gülmedim, zenginliğe özenmedim, faşistleri sevmedim, ezilenleri dövmедim, ben devrimci doğdum, devrimci öleceğim... Ernesto Che Guevara... CHE'yi ölümsüzlüğünün 45.yılında saygıyla anıyoruz...

*ERNESTO, KAPİTALİZME KARŞI SAVAŞTIR!

*Büyüdükçe büyüyor dünyada senin kavgan, kabus gibi çöküyor emperyalizmin üstüne. Sen ölmedin, yüreğin aramızda bizlere güç veriyor. Sen rahat uyu yoldaş kumandan CHE sevgi ve saygıyla anıyoruz.

*Che: tenimi bronzlaştırıyordum.
Savcı: peki binayı neden havaya uçurdun?
Che: güneşimi kapatıyordu.

LİNÇTEN KURTULAN AİLEYE MAHKEME “SUÇ UYDURMA” DEDİ!

*Madenlerde, fabrikada
Sokaklarda, meydanlarda
Vurulup düştük
Kuşatılmış sokakta.*

*Ve Kamber Ateş'in
Annesinin sesi olduk...
Alanlarda kavgalara
Yarınları kurtarmaya,
Söz verdik
Sosyalizmi kurmaya!*

*Şarkılar umut oldu
Silah oldu...
Halkların dilinde,
Emekçinin dilinde,
İşçinin dilinde söyledik!*

*Dêrsîm'de Seyid Rıza
6 Mayıs'ta Deniz, Yusuf, Hüseyin
olduk!
Sokaklarda
Gazete kağıdı örttü bizi;
Yine de şarkılarla
yarattık umudumuzu!*

EMEĞE EZGİ YALNIZ DEĞİLDİR!

Antep'ten DÖB'lü bir Öğrenci

Hatırlamakta güçlük çekmeyeceksiniz. Kısa bir zaman önce Malatya'da Alevilere dönük bir linç girişimi olmuştu. Malatya Doğanşehir'de gerçekleşen olayı kısaca tekrar hatırlatalım. Geçtiğimiz Ramazan ayında 28 Temmuz günü Sürgü Beldesi'nde Alevi aile ile ramazan davulcusu arasında yaşanan tartışmadan sonra dinci faşist güruhların Alevi aileyi linç etme girişimleri, evlerinin taşlanması, ahırlarının yakılması ve evlerinin yakılmak istenmesi gibi kısa sürede büyüyen olaylara ilişkin hazırlanan iddianamede; evleri taşlı saldırıya uğrayan Alevi ailenin bireyleri Servet Evli ile Leyla Evli hakkında hakaret ve örgütsel tehditten 14 yıla kadar, davulcu hakkında yaralama ve mala zarar vermeden 10 yıla kadar, linç girişiminde bulunan 48 gösterici hakkında ise 6.5 yıla kadar hapis cezaları istenmişti.

Kısa bir süre ceza evinde kalan davulcu hemencecik tahliye edilivermişti. Davulcu'nun tahliyesinden sonra mahkeme ilginç bir karara daha imza attı. Savcı saldırıya uğrayan ailenin bireylerinden Hasan Hüseyin Evli'nin olay tarihini yanlış verdiği gerekçesi ile 'Suç Uydurma' suçundan 6,5 yıldan 15 yıla kadar hapsi istedi.

Alevi aile Evli ailesinin avukatı Ali Hamamcı, "Saldırıya uğrayan ve linç

edilmek istenen ailenin bireyi Hasan Hüseyin Evli, olaydan sonra savcılığa verdiği ifadesinde olay tarihini 24 Temmuz olarak söylemiş. Ancak soruşturmayı yürüten savcılığın jandarmadan aldığı bilgilere göre verilen tarihte böyle bir olay yaşanmamış. Ancak müvekkilimin verdiği ifadeler olay gecesi olan 28 Temmuz günü yaşananlarla bire bir örtüşüyor. Savcılık, bu nedenle yanlış tarih verdiği gerekçesiyle Hasan Hüseyin Evli hakkında 'suç uydurma' suçundan 6,5 yıldan 15 yıla kadar dava açtı. Kasım ayında başlayacak duruşmada gerekli savunmalarını yapacaklarını söyledi.

KADIN HAKLARINI SAVUNMAK BEYNİN YIKANMASI MIDIR?

Merhaba yoldaşlar,

Ben Ankara'da lise okuyan DÖB'lü bir öğrenciyim. Son sınıf olduğum için derslerde sürekli ya test çözüyoruz ya da kitap okuyoruz.

Her zaman ki gibi Çağdaş Türk ve Dünya Tarihi dersinde kadın öğretmen bizi kendi halimize bıraktı; bu yüzden ben de derste Emekçi Kadınlar broşürünü okumaya başladım. Öğretmen broşürü inceledikten sonra, yanıma gelip "beynimin yıkandığını" söyledi. (Ona göre kadın haklarını savunmak beynin yıkandığının göstergesidir.) İlk önce cevap vermek istemedim; çünkü bundan bir sene önce 5 gün uzaklaştırma cezası almıştım; "müdürü hedef göstermek ve okulda ayaklanma çıkartmak" gerekçesiyle. Ama öğretmen ben sustukça üstüme geliyordu. Ben de en sonunda; siz de bize okul adı altında faşizmi öğretiyorsunuz, dedim. Tartışma uzun süre sürdü.

Cuma günü olması nedeniyle okul çıkışı "İstiklal Marşı" okunacaktı. Tartıştığım öğretmen bilinçli olarak arkamda durdu; söylemeyeceğimi biliyordu çünkü. Marş bittikten sonra direkt müdürün odasına götürdü beni. İki olayı da abartılı bir şekilde anlattı. Müdür de hiç düşünmeden ikinci uzaklaştırma "cezasını" verdi. Ama bilmiyorlar BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

Ankara'dan Liseli DÖB'lü Bir Öğrenci

“Dünya, sosyalist toplumun insanlığın diğer hayallerini de gerçekleştirdiğini görecek”

Böyle yazıyordu Sovyet halkının komünist gazetesi Pravda, dünyada uzaya gönderilen ilk uydu olan Sputnik1’in başarısından sonra. Sosyalizm insanlığın pek çok hayalini gerçekleştirdi. İnsanlık sosyalizmde her alanda büyük ilerlemeler kaydetti. Spor, sanat, edebiyat, tıp, sinema, tiyatro vb. Bunlardan biri de uzay ve teknoloji alanıdır. Ve kapitalist dünyaya karşı ilk büyük zaferi olan Sputnik 1’in uzaya gönderilmesi olayı ile başarılarına başarı katmıştır. Uzaya gönderilen ilk insan Sovyet kozmonot Yuri Gagarindir. Kadınların uzay çalışmalarındaki dayanıklılığı tartışılırken uzaya gönderilen ilk kadın yine bir Sovyet kadınıdır. Uzayda bir martı... Kendisine martı lakabını alan sovyet kadın kozmonot notlarında şöyle yazıyor... “*Ufku gördüm. Açık mavi, güzel bir şerit. İşte bu dünya. Ne kadar da güzel! Her şey çok iyi gidiyor.*” 16 Haziran 1963 günü 12:30 itibariyle Asteğmen Valentina Tereshkova uzaya fırlatılan ilk kadın oluyor.

Valentina tekstil işçisi olarak yaşamını sürdürür ve havacılığa duyduğu tutku onu bu noktalara getirmiştir yalnızca sosyalizmde bir emekçi kadın böylesine düşleri kurabilir ve gerçekleştirebilir. Sosyalizmin bilim alanındaki gelişmeleri gizlenemez ve yok sayılamaz. Bu nedenle hala Rusya’da Sputnik günü olarak anılan 4 Ekim gününü kutluyoruz. Çünkü 4 Ekim sosyalizmin insanlığın diğer hayallerinin de gerçekleşebileceğinin ilanıdır.

Bu olay aynı zamanda emperyalist dünya ve onun baş temsilcisi olan ABD ile, uzay alanında müthiş bir yarışın başlamasına da neden oldu. Çünkü ABD uzaya ilk uydu aracını kendisinin göndereceğini düşünüyordu. Ellerinde bulunan atom bombası ile teknolojik üstünlüğün kendilerinde olduğuna inanıyorlardı. Ama Sovyet bilim emekçileri gizlice yürüttükleri çalışmaları; Sputnik 1’i Kazakistan’ın ıssız bozkırlarındaki füze üssünden fırlattıklarında, tarih 4 Ekim 1957’ydi. Ve teknolojik üstünlük sosyalizmin eline geçmiş kapitalistler, emperyalistler büyük korku duymuşlardı.

Tam 50 yıl önce, Rusça “Yol arkadaşı” anlamına da gelen 84 kilo ağırlığındaki Sputnik, basketbol topu büyüklüğündeki alüminyum bir küre, 2 radyo vericisi ve 4 uzun antenden oluşuyordu. Fırlatıldıktan birkaç saat sonra bu basit uydudan gönde-

rilen ilk sinyaller, operasyonun başarılı olduğunun ve Sputnik’in yörüngeye girdiğinin göstergesiydi. Sputnik’in yapısı ise şöyle; 58,5 cm. çapında içi boş iki yarım küreden yapıldı. Yarım küreler bir conta ve 36 vida ile birbirine bağlanarak hava geçirmez bir küre oluşturuldu. Kürenin içi 1,3 atmosfer basınçta azot gazıyla dolduruldu. Kürenin dış kısmında, 1 milimetre kalınlıktaki alüminyum- magnezyum- titanyum alaşımından yapılmış koruyucu ceket vardı. Küreye yaklaşık 2,5 metre boyunda 4 anten çubuğu takıldı. Sputnik’in içinde 51 kilo ağırlığında 3 adet gümüş- çinko aküsü ve 3,5 kilo ağırlığında 1 watt gücünde iki radyo vericisi vardı. Radyo vericileri farklı frekansta sinyal gönderiyordu. Sıcaklık, ısıtıcı yardımıyla sabit tutuluyordu. Sputnik’e çarpan meteorlar gövdeyi deler ve basınç düşerse, radyo sinyalleri farklı zaman aralıklarında gelecek ve basıncın düştüğü anlaşılacaktı.

Sputnik’in bilimsel ve siyasi etkisi büyüktü. ABD, fen ve matematik eğitimine verilen önemi artırdı, uzay çalışmalarını hızlandırdı. 1959’daysa Amerikan Uzay ve Havacılık Dairesi NASA kuruldu.

ABD’li roket uzmanları, Vanguard roketi ile TV3 adlı uyduyu uzaya fırlatıp SSCB’ye cevap vermek istedi. Uydu 1,8 kiloydu ve küçük olduğu için ona “Greyfurt” adı takıldı. Uyduyu taşıyan roket, 5 Aralık 1957 günü basının önünde ateşlendi. Roket, 120 cm. yükselip yanarak düştü ve tepesindeki uydu yere yuvarlandı. Bu mahcubiyetten sonra ABD basını yere düşen uyduya “Kapatnik” adını taktı.

Sputnik’in arkasında son derece titiz bir çalışma bulunuyor, bu çalışmanın başında ise Sovyetlerin efsanevi roket uzmanı S. Korolev bulunuyordu. Korolev 1954’te uydu hazırlıklarına başladı. Sovyetlerin roket ve uzay çalışmaları çok gizliydi. Korolev’in adını bazı yetkililer dışında kimse bilmezdi ve ona sadece “Baş Tasarımcı” denilirdi. Sputnik dünyayı sararken, onu yaratan Rus bilim adamı Sergei Korolyov’un kimliği uzun süre sır olarak kaldı.

İsveç’teki Nobel komitesi, ödül için Nikita Kruşçev’den bu bilim adamının ismini istediğinde, Kruşçev şöyle söyledi “*Bu başarı tüm halkındır, ödül de tüm halkın olmalıdır*”

Kendine inanmayan onca kişiye rağmen, Sputnik’i Amerikalılardan önce uzaya göndermeyi başaran Korolev, ancak 1966’da ölümünün ardından Rus basınında çıkan “Uzay programının babası” haberleriyle tanındı.

Korolev’in ekibinden, 95 yaşındaki Boris Cherrtok, “*İnsanlık tarihine geçen bu basit uyduyu tüm dünya tanıdı. Biz ondan Korolev’in küçük oyuncuğu olarak bahsediyorduk. Bu küçük topun, insanlık üzerinde bu kadar etki yaratacağını doğrusu biz de tahmin etmemiştik*” diyor.

Korolev’in adı bugün Rusya’da bir kasabada, ay ile Mars’taki kraterlerde ve bir asteroidde yaşıyor.

YARIM ASIRDIR VARLIĞI İLE EMPERYALİSTLERİN KABUSU!

53 yıl geçti, 10 Amerika Başkanı değişti, 638 kez devirme girişiminde bulunuldu, ama yüzyılın komünü Küba ambargonun 50. yılına rağmen komünizm için savaşımaya devam ediyor. Amerika'nın 50 yıldır uygulamış olduğu ambargo ne değiştirdi. Hiçbir şey değiştiremedi, çünkü emperyalizmin tüm saldırılarına karşı Küba halkı örgütlülüğünü koruyarak ve örgütlülüğünü daha da güçlendirerek devam ediyor savaşa. Birkaç yıl önce Küba'nın ekonomik krizden dolayı reforma gitmesi emperyalistlerin hemen bunun anti-propandasını yapmaya başlayarak Küba'da sosyalizmin düşeceğinin yorumları yapıldı. Ama farkında olmadıkları kendi çürümüş sistemlerinin tarihin çöplüğüne gittiğidir.

Neden Fransız bir burjuva politikacı Eski bakan ve milletvekili Jack Lang Küba'ya yönelik ekonomik kuşatmasının 'kabul edilemez, saçma ve desteklenemez' olduğunun söylüyor. Çünkü, ekonomik kriz emperyalist – kapitalist ülkelerde kemer sıkma politikalarına götürdü buda o ülkelerdeki halkı huzursuz etti. Yaşam koşulları iyice kötüleşti bu politikalar işçileri, emekçileri ve gençleri sokağa döktü. Ekonomik kriz artık ezilen sınıflara, ezilen halkla-

ra ve gençlere bu sistemin çürümüşlüğüne görmesini sağladı ve onlara yeni arayışlar içine soktular. Bu arayış doğal olarak insanları özgür Küba halkına ve sosyalizme yakınlaştıyordu. Bu yüzden artık ambargonun saçma olduğunu düşünüyorlar, çünkü, insanların ayaklanmacı ruh halini bu şekilde bir nebze azaltmaya çalışıyorlar.

Tüm bu saldırılara rağmen sosyalist Küba dimdik ayakta durmaya devam ediyor. Tüm dünyaya sosyalizmin gerçekliğini bir kez daha gösteriyor.

Sosyalizmin insanlığın kurtuluşunun tek seçeneği olduğunu kanıtlıyor. Sosyalizm ile insanlığın nasıl geliştiğini dünyaya ispatlıyor. Sosyalizm ile Küba sağlık ve eğitimde inanılmaz bir ilerleme gösterdi. Sağlıkta dünyanın en önemli ülkelerinden biri haline geldi. Uygulanan ambargoya rağmen sağlık alanında iyi bir örgütlenme ve kolektif bir çalışma ile mükemmel bir duruma geldi. Eğitim alanında tüm öğrenciler eşit şartlarda eğitim görüyor ve dil, din, ırk vb. ayırım yapılmaksızın bilimsel bir eğitim verilmektedir. Ulaşım alanında halen devrim döneminden kalma araçları kullanan Küba, ambargoyu bu alanda en çok hissediyor. Buna rağmen bu çok büyük bir sorun değil çünkü toplu taşıma araçları yaygın bir şekilde kullanılıyor bu hem ülkede trafik sorununu yok ediyor hem hava kirliliği yok demek kadar az. Barınma sorunu ise Küba da yok. Çünkü evi olmayan insanlara sosyalist devlet barınma olanağı sağlıyor.

Yüzyılın komünü Küba ABD tarafından uygulanan ambargonun 50. yılında emperyalistler karşı savaşına devam ediyor ve ezilen bütün halklara sosyalizmin gerçekliğini ispatlamaya devam ediyor.

OKUMAK GÜZELDİR

Sırtına yüklediği büyük çuvalı kaldırıma dayadı, eğildi ve çöp kovasının yanına atılmış kitapları aldı. Sanırım bir üst sınıfa geçmiş bir çocuğun bir önceki seneye ait ders kitaplarıydı bunlar. Çünkü okullar kapanalı üç gün olmuştu. Çocuk artık onlara ihtiyaç duymayacağı için çöpe atmış olabiliyordu.

Hemen karşıdaki inşaatın köşesine oturdu, sırtını tuğla yığınına yasladı ve kitaplardan birini alıp eline ortasından açtı. Baktı ve gülümsedi. Sayfaları çevirdikçe yüzü şekilden şekile giriyordu. Gözlerini kocaman açıyor, elini çenesine yaslayıp düşünüyor bir ara, sonra birden yüzü gülümsüyor; her sayfada yüzü değişiyordu. Kitaplara şöyle bir baktı ve aralarından iki tanesini eline alıp diğerlerini çuvala attı. Yine yüklenerek kendinden büyük çuvalı yürümeye koyuldu.

Belediyenin atık kağıt toplama aracı dolaşıyordu mahallede. Mahalle sakinlerinin bir haftadır biriktirdikleri ve bu yüzden çöpe atmadıkları atık kağıt ve ambalajları toplayıp geri dönüşüme kazandırıyorlardı. İki tane çocuk ve belediye aracı aynı sokaktaydı. Çocuklar sırtlarında kendilerinden büyük bir çuvala belediye işçilerinden önce atıkları alabilmek için koşturuyor, işçiler onlardan önce davranıyor hiç bir şey bırakmıyorlardı.

Çocuklardan biri: “Abi hepsini aldınız ya, az da bize bıraksanız olur.” derken işçi gülümsedi ve görevim bu dercesine başını bükte.

Üç çocuk topladıkları atıkları kartoncuya getirmişlerdi, atık yığınlarının önünde kartoncu Hasan’ı bekliyorlardı. Kitapları bulan çocuk, ayırdığı iki kitabı paslanmış demir kapının önüne bırakmıştı. Diğer ikisi de içerideydi selamlaştılar, aynı mahallenin çocuklarıydılar bu yüzden tanıyorlardı birbirlerini.

İçerden bir adam çıktı, suratsızın teki. Çocukların yüzüne bile bakmadan çuvaların birinin içini açtı. İlk baktığı, ikilinin çuvalıydı. Elini çuvala daldırıyor ve çoğuna işe yaramaz deyip atıyordu yığınların üstüne. Sonra cebinden üç-dört tane madeni para çıkarttı, çocuklardan erkek ve yaşça büyük olana uzattı. Çocuk hemen kaptı parayı çabucak ayrıldılar oradan.

Küçük kız: “Abi bana da para vereceksin değil mi? Ya da bir tane şeker alsan da olur.” dedi. Abisi ise “Sana para ne gerek kızım, hem babam parayı harcadığımızı anlarsa yersin o zaman şekeri.” diye çıkıştı.

Kapıdan çıkarken iki kitap gördü küçük kız. Hemen aldı eline karıştırmaya başladı. Abisi arkasına döndü:

-Onlar ne kız, nereden çıkardın onları?

-Buradaydı abi içinde çok güzel resimler var.

-Tamam at çuvala yarın getiririz.

-Bunları vermesek olmaz mı?

Diğer çocuk da çıktı kapıdan, kitaplarını aldıklarını görünce sinirlendi:

-Bırakın kitaplarımı, benim onlar.

Küçük kız:

-Nereden seninmiş ben buldum burada.

-Ben bıraktım kızım onları oraya, içeri götürüyüm de kartoncu elimden mi alsın. Ver çabuk.

Büyük çocuk aldı kardeşinin elinden ve verdi kitapları çocuğa.

-Sen okuyabiliyor musun? dedi küçük kız.

Abisi de ilgisiz gibi duruyor ancak; kitapları incelemek istiyordu. Diğer çocuk:

-Hayır ama resimlerine bakıp, yazılanları anlamaya çalışıyorum.

-Ben okumayı çok isterdim.

-Ben de, dedi abisi ve anlatmaya başladı:

“Bizim mahallede asansörlü, büyük binada oturan bir çocuk var. Bazen bizimle top oynamaya geliyor. Okula gitmeyi, okumayı filan hiç sevmiyormuş. Ben de okula gitmediğim için sevinmişim o zaman. Versene şu kitabın birini bakayım.”

Üçü birlikte kaldırıma oturup kitapları incelemeye başladılar. Küçük kız öyle heyecanlıydı ki gözleri yerinden fırlamış gibi bakıyordu. Kahkahayla gülüyor, şaşırıyor, kısacası şekilden şekile giriyordu. Kitapları bulan çocuğun bazen tuttuğu, bazen de yazanlarla hiç alakası olmayan tahminlerini can kulağıyla dinlediği oluyordu. Abisi çocuğun söylediklerine bazen katılıyor, bazen de onun tahminlerine karşı çıkıyor;

-Hayır öğretmen orada şarkı söylüyor, kitap okumuyor. Gibi şeyler diyordu.

Küçük kız abisine :

-Abi okumak bence çok güzeldir. Senin arkadaşın yalan söylemiş.

-Evet güzeldir herhalde.

Küçük kız ve abisi diğer çocuğa iyi akşamlar diyip evlerinin yolunu tuttular.

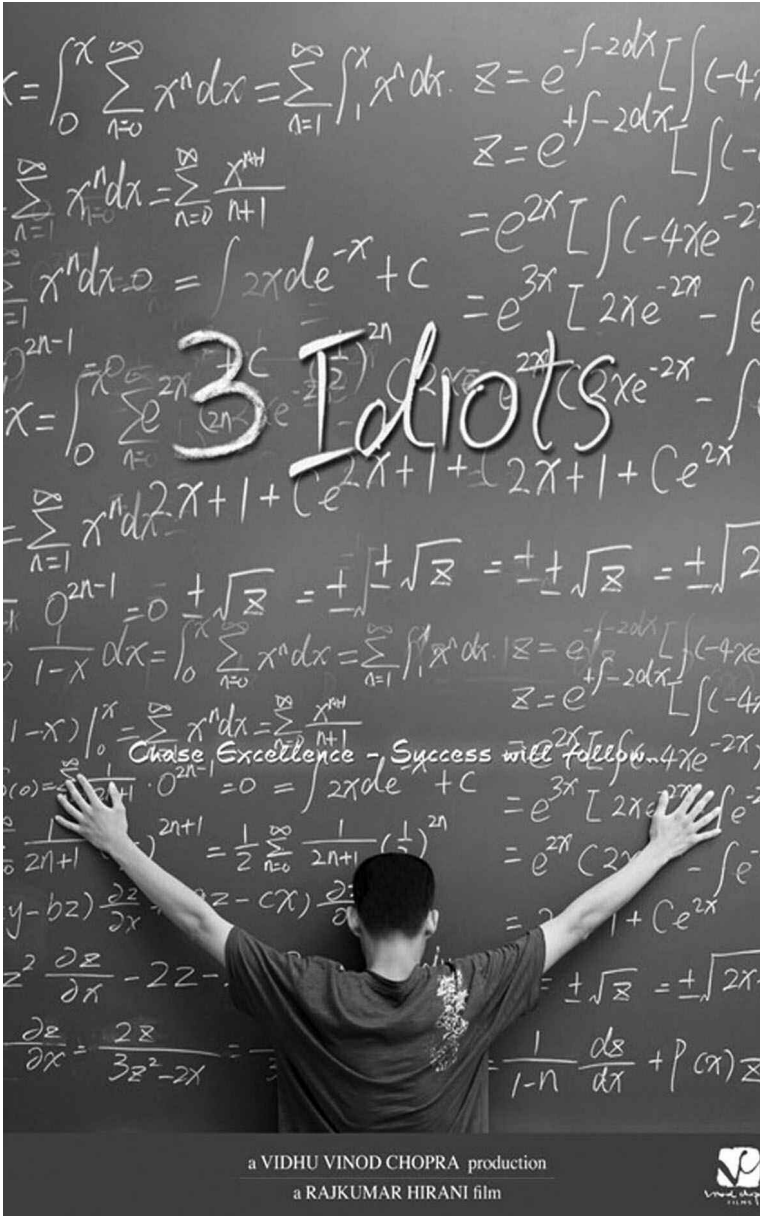
FİLM TANITIM

“Dekan: Ne cüretle beni Joy’un intiharından suçlu tutarsın? Bir öğrenci baskıyı kaldıramayınca, bizim mi suçumuz oluyor? Hayat baskılarla dolu, hep başkalarını mı suçlayacaksın?

Ranço: Ben sizi suçlamıyorum efendim, sistemi suçluyorum. Şu verilere bir göz atın, Hindistan, intihar vakalarında dünya birincisi. Her 90 dakikada bir, bir öğrenci intihara kalkışıyor. İntihar, hastalıklardan daha çok can alıyor. Ortada yanlış bir şeyler var, efendim.

Dekan: Bunlar için bir şey söyleyemem. Hindistan’ın en iyi okullarından biridir burası. 32 yıldır ben varım buranın başında. 28.likten 1.liğe yükselttim burayı.

Ranço: Ne birinciliği hocam, neyde birinci? Burada yeni fikirler ya da yeni icatlar konuşulmuyor. Notlar konuşuluyor, meslekler, Amerika’ya yerleşme. Nasıl iyi not alınacağı öğretiliyor, mühendislik değil.”

Hindistan’ın en iyi mühendislik okulunda geçer hikaye. Ranço ve onun en yakın arkadaşlarının başlarından geçenler, eğitim sistemini sorgulayışları filmin konusunu oluşturur. Ranço karakteri okulun ilk gününden ne kadar farklı biri olduğunu, her şeye sorgusuz tamam demeyeceğini gösterir. Ranço’nun amacı ezberlemek değil öğrenmektir. Bu yüzden derslere sınavlardan yüksek not almak için girmez. Zaten çoğu dersten kovulduğu için derslere de doğru düzgün giremez. Ranço’nun sorgulayıcı tavrı başta dekan olmak üzere okuldaki bütün hocaları rahatsız eder. Çünkü Ranço yıllardır süren sistemlerini eleştiriyordur ve istedikleri öğrenci profiline dışına çıkmaktadır. Ranço herkesin yeteneklerine ve isteklerine göre okumaları gerektiğine inanır. Kendisi birçok dersten kovulmasına ve notları önemsememesine rağmen mühendisliği sevdiği ve gerçekleştirmek istediği şey olduğu için sınavlarda başarılı olur. En yakın iki arkadaşının notları kötüdür. Onlar sadece aileleri istediği için oradadır ancak hayalleri ve olmak istedikleri şeyler çok farklıdır. Ranço onlara da bu konuda yardımcı olur ve hayallerini gerçekleştirmeleri için elinden geleni yapar.

Chetan Bhagat’ın kitabından Vindhu Vinod Chopra tarafından senaryoya uyarlanan yönetmenliği Rajkumar Hirani’ye ait olan 2009 yılı yapımı film Hindistan’ın en iyi mühendislik okuluna başlayan öğrencilerin hayatı üzerinden sistemin daima yarış üzerine kurulu olduğunu, herkesin en iyi olmaya çabaladığı bir okulda, sistemi değiştirmeye çalışan bir öğrenci ve onun en yakın 2 arkadaşının başlarından geçenlerin anlatıldığı bir film. İzlenilmesi gereken bir film; özellikle öğrenciler için.

ANKARA

ANTEP

İZMİR

**“... Savaşın
hızla sonuçlanması için savaşım,
kuşku yok ki gereklidir,
ama 'barış' isteği, ancak devrimci
bir savaşım çağrısı ile
proleterce bir öz kazanır.
Devrimler birbirini izlemezse,
sözde demokratik bir barış,
bir küçük- burjuva ütopyasıdır...”**

**Sosyalizm ve Savaş. sf. 42
V. I. LENİN**

2. GENÇLİK BULUŞMASI

GENÇLİK NE YAPMALI?

**2. Gençlik Buluşması bu yıl Aralık ayında,
“Emperyalist Savaş ve Gençliğin Tavrı” gündemli olarak toplanacak!
Bir çok üniversiteden ve bir çok yerden emekçi gençliğin beraber
gerçekleştireceği buluşmaya tüm işçi, emekçi ve öğrenci gençliği
davet ediyoruz! Geleceğimizin bir avuç tekelin savaşlarında
yok olmasına izin vermeyelim!
Gençlik! Emperyalist Savaşa Karşı Örgütlenelim,
Devrim İçin Mücadele Edelim!**

**DÖB/ Devrimci Öğrenci Birliği
GEB/ Genç Emekçiler Birliği**